

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIII | NÚM. 2266
2,90€ | 19 FEBRER 2023

© Ajuda a l'Església Necessitada

Edifici ensorrat a la ciutat siriana d'Alep.

L'Església es mobilitza amb Turquia i Síria

Les comunitats cristianes presents a la zona
ajuden en primera línia de les ciutats devastades

P 3 i 8-12

El Papa fa seu el clam de pau del Sudan del Sud

© Vatican Media

ràdio estel

Sense distància

amb Ignasi Miranda
Cada dia de 18 h a 18:45 h

www.radioestel.cat

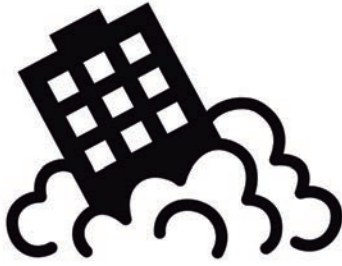
SEGUEIX-NOS

Download on the
App Store

BAIXA A
Google Play

©Luis Prado

Fortalesa, pau i justícia

Síria, des del 2011, es dessagna a causa de la guerra civil. Segons l'Agència de l'ONU per als Refugiats, més de 13 milions de sirians requereixen assistència humanitària i de protecció, i gairebé el 90% de la població viu en la pobresa. Més de 5,5 milions de persones estan refugiades en països veïns, i 6,7 milions continuen desplaçades dins del país, inclosos 2,5 milions d'infants. La població cristiana que resisteix a la zona, que es calcula en unes 400.000 persones, rep l'ajuda i el sosteniment d'entitats com Ajuda a l'Església Necessitada, Missions Salesianes o Pro Terra Sancta, especialment a Alep, Homs i Damasc. Tot plegat agreujat per l'aïllament i les sancions internacionals.

El terratrèmol que la matinada del 6 de febrer va afectar el sud-est de Turquia i el nord-oest de Síria, amb una magnitud de 7,8 en l'escala de Richter i el segon de 7,5, va agreujar encara més totes les situacions prèvies. És ben bé que plou sobre mullat. Per això, el papa Francesc, en el telegrama enviat al cardenal Mario Zenari, nunci apostòlic a Síria, invocava «sobre el sofert poble sirianès les benediccions divines de fortalesa i pau».

En tancar aquesta edició, se superaven els 21.000 morts, els 69.000 ferits i els 6.000 edificis ensorrats. Els equips de rescat treballaven a contrarellotge per procurar rescatar persones de sota les runes, vives o mortes. Tot plegat enmig de la neu i el fred d'un hivern cru.

Com en el cas d'Haití el 2010, veiem

com les conseqüències dels terratrèmols es rabegen en els països marcats per la guerra o la pobresa, per la deixadesa dels mateixos governants i de la comunitat internacional. A Turquia s'han alçat veus en contra de la manca de previsió i la lentitud d'acció del govern de Recep Tayyip Erdogan. A Síria supliquen l'entrada al país d'equips de rescat i d'ajuda internacional.

La zona on s'ha registrat el terratrèmol és una de les més convulses del Pròxim Orient: la frontera de Turquia amb Síria i el Kurdistan. Al Kurdistan, el Govern d'Ankara manté una interminable guerra civil amb les milícies independentistes que volen l'emancipació d'aquest territori repartit entre Síria, Turquia, l'Iran i l'Iraq.

Per això, en aquest context, les cries que es fan són a la solidaritat internacional però també a l'aturada de les guerres, de la repressió, del bloqueig i de les sancions, i a la fortalesa i la pau de la seva població. Com va dir Francesc en un tuit del 9 de febrer: «És temps de compassió, és temps de solidaritat. Prou d'odi, de divisions que porten a l'autodestrucció de la humanitat. En el dolor, unim-nos, ajudem els qui pateixen a Turquia i Síria, construïm la pau i la fraternitat al món.»

Malauradament, el terratrèmol ha tornat a posar d'actualitat una zona ja prou martiritzada. Sota les runes del terratrèmol, de les xifres dramàtiques de morts, ferits i edificis derruïts, emergeix un crit: fortalesa, pau i justícia.

Contingut

- 03
Editorial
- 05
La setmana
- 06
Opinió
- 08
En primer pla
- 13
Vida eclesial
- 23
Educació i Família
- 25
L'entrevista
- 30
Carta dominical
- 32
Bíblia
- 34
Litúrgia
- 36
Espai lectors
- 38
Cultura
- 46
Agenda
- 47
Des del carrer

Corpus bíblic i teològic de la Sagrada Família

PÀGINA 18-19

Camí de la Jornada Mundial de la Joventut 2023

PÀGINA 20

Educació en valors a través del setè art

PÀGINA 38-39

25-29

Julia Almansa: «La violència contra la dona és inadmissible»

47

Emmanuel Taban, pneumòleg sud-sudanès

La setmana en tuits

SANDRA VILAJOANA
@SVILAJOANA

Professora de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna

En un brillant i emotiu elogi, el doctor Josep Rom realça i agraeix, en nom de tota la comunitat Blanquerna, l'extraordinària visió, dedicació i confiança del doctor Salvador Pié, president de la Fundació Blanquerna des de la seva creació i durant més de 40 anys

JONATHAN MARIN SJ
@JESUITAJONATHAN

Sacerdot jesuïta

El cardenal Hollerich, arquebisbe de Luxemburg i president de la comissió de les conferències episcopals d'Europa ha escrit una carta de solidaritat a l'Església perseguida de Nicaragua i demana «l'alliberament de Mons. Rolando Álvarez i la resta de detinguts»

MONS. FRANCISCO CÉSAR GARCÍA MAGÁN

@MONSGARCIAMAGAN

Secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola

Avui és un dia trist per a la societat espanyola. El nostre Tribunal Cons-

titucional, garant dels nostres drets, entre ells el fonamental de la vida, ha definit que només protegeix els drets dels nascuts. A Espanya hi ha éssers humans als quals no se'ls reconeixen drets humans

JORDI SABATÉ PONS
@PONS_SABATE

Activista

Estic dempeus ballant com si no hagués demà. El nou centre residencial a Madrid dedicat exclusivament als malalts d'ELA donarà l'oportunitat de prolongar la vida a través de la traqueostomia

LAURA VILAGRÀ PONS
@LAURAVILAGRA

Consellera de la Presidència del Govern de la Generalitat

Lliurem el 9è Memorial Cassià Just al pare Joan Botam Casals, sacerdot caputxí. Un merescut homenatge per la seva llarga trajectòria ecumènica, de la qual hem pogut conversar amb ell. Quantes vivències i quin privilegi haver pogut compartir una estona plegats

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

El dret del no nascut

El Tribunal Constitucional decidia el 9 de febrer avalar la llei espanyola de l'avortament, vigent des del 2010 i que permet aquesta pràctica lliurement fins a la setmana 14 de gestació. En declaracions a Ràdio Estel, la directora del Secretariat de Pastoral de la Salut de Barcelona, Carmen Benito, denunciava que «la sentència rebutja el valor i el dret a la vida», i que «sorpren que aquest embrió no tingui dret a res fins a les 14 setmanes, cosa que mèdicament es diu cosificar».

El president de la Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola, José Mazuelos, acusava l'Alt Tribunal espanyol d'haver fet un pacte «per avalar una llei injusta, ideològica i contrària a la ciència». I la coordinadora del Projecte Raquel a l'arxidiòcesi de Barcelona, Teresa Lamarca, assegurava el 8 de febrer que «la informació alternativa a avortar que es facilita a les dones no és suficient, ja que elles necessiten un suport proper». En una entrevista al programa *El matí*, recordava que l'avortament «provoca una ferida» davant la qual sovint les dones «se senten incompreses».

Zoom

MACIÀ GRAU

L'Ajuntament de Barcelona ha lliurat una distinció per a institucions centenàries del 2022 a dues entitats diocesanes de la ciutat: la Fundació Nen Déu i el Museu Geològic del Seminari de Barcelona. D'entre les 95 institucions guardonades, n'hi ha fins a 23 d'àmbit religiós. La Fundació Nen Déu des del 1892 ofereix educació, assistència i atenció especialitzada a persones amb discapacitat intel·lectual; i el Museu Geològic del Seminari de Barcelona estudia la paleontologia des del 1874.

L'efemèride de la setmana

20 de febrer del 1868: neix a Gràcia, Barcelona, l'enginyer i lingüista Pompeu Fabra

PUNT DE VISTA

Violència sobre les dones, una reflexió des de la teologia

Vull fer una breu reflexió, no social ni antropològica, sinó teològica, pel que fa a la violència sobre les dones.

A la Bíblia, Déu és presentat com una mare tendra que no oblidar mai els seus fills; com la Saviesa que dirigeix i il·lumina el món; l'Esperit és alè i vida femenina; Jesús compara el Regne amb la dona que fermenta amb llevat tota la massa de farina, amb la dona que escombra la casa per trobar la dracma perduda.

Però a l'Església, a la litúrgia i a l'art, ha prevalgut la imatge d'un Déu exclusivament masculí, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra. La imatge del pastor amb l'ovella a collibè preval sobre la de la dona que escombra la casa.

Les teòlogues constaten avui

que aquesta imatge exclusivament masculina de Déu es projecta molt negativament a la societat i a la família, on l'home domina, exclou i agredeix la dona; i també a l'Església, on la dona queda molt marginada comunitàriament i exclosa dels ministeris ordenats, que només corresponen als homes, veritable imatge del Crist.

Afegim que els abusos sexuals comesos per clergues o religiosos a nens, no són només un tema de sexualitat, sinó també un abús del poder sagrat.

Ens cal una profunda conversió personal, familiar, social i eclesial, obrir-nos a la força de l'Esperit a una imatge no exclusivament masculina d'un Déu Misteri que desborde tot gènere, tant Pare com Mare;

VÍCTOR CODINA

Jesuïta

obrir-nos a una família i una societat igualitària, respectuosa i no masclista; a una Església que no sigui clerical ni patriarcal. Avui la veu de l'Església queda desacreditada quan parla de la igualtat i dignitat de la dona a la societat. Aquesta conversió ajudarà a una visió més respectuosa i positiva de la dona i la seva dignitat a la família, la societat i l'Església. Cal baixar de la creu les dones crucificades al llarg de la història i edificar un món més inclusiu, fraternal i sororal.

**Ens cal una profunda
conversió personal,
familiar, social i eclesial**

MAR PÉREZ

Teòloga biblista

LA SAL DE LA TERRA

La mentida

Al nostre món i als altres mons que ens envolten fa temps que s'ha instal·lat la mentida. Si comencem pels altres, veiem que els règims totalitaris i teocràtics es fonamenten en l'engany als seus ciutadans de manera conscient i constant, perquè no toleren la diferència, que converteixen en enemiga pública a base de reiterar una vegada i una altra farses construïdes per al seu servei i benefici.

Si ens mirem a nosaltres mateixos, observem que les democràcies han de ser molt cautes i tossudes per seguir fidels a la seva etimologia: «el poder del poble», per no deixar-se arrossegar per populismes barats i esbiaixats que titllen altres dones i homes d'enemics

perillosos. Les nostres democràcies han de recuperar els valors que les fundaren, vetllant perquè les polítiques que es facin afavoreixin les majories més vulnerables i els partits que les conformen no acabin destruint-les o convertint-les en pseudo-democràcies.

Totes i tots aquells que es mantenen als marges d'aquestes polítiques fraudulentoses han de lluitar contra la injustícia sense defallir, per continuar defensant que tota persona ha de ser tractada amb dignitat, respecte, tolerància i es-

**Les nostres democràcies
han de recuperar els valors
que les fundaren**

tima, sense excepcions. Han de mantenir-se fermes per demostrar les mentides dels mitjans de comunicació, comprats per grans lobbies de multinacionals o organitzacions que sostenen un discurs xenòfob i antidemocràtic.

Jesús de Natzaret deia que la veritat ens fa lliures (Jn 8,32), però vivim envoltats de mentides que es van inserint a poc a poc en la raó i en l'ànima i que ens transformen en esclaus, que amb el cap cot actuen de manera dòcil i acrítica. Els cristians i cristianes tenim el deure de denunciar amb paraules i fets tot el que s'allunyi del missatge d'acollida, bondat i esperança de l'evangeli. Avui aquesta denúncia és urgent.

**JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La Creu d'Ucraïna

El proper dimecres, 22 de febrer, serà el Dimecres de Cendra i començarà el temps de Quaresma. Amb les paraules: «Recorda't, home, que ets pols, i que a la pols retornaràs» (cf. Gn 3,19), rebrem la imposició de la cendra amb la qual iniciarem l'itinerari quaresmal.

Al voltant de la creu, diumenge que ve, a la basílica de la Sagrada Família, celebrarem una nova edició de *Sent la Creu** per iniciar junts el camí de Quaresma. A la nostra diòcesi ja han començat els preparatius d'aquesta iniciativa, que cada any ens convida a sentir la creu d'una Església d'algun racó del planeta ferit per la pobresa, la injustícia o bé per algun conflicte bèl·lic.

Enguany, volem dirigir la nostra mirada a Ucraïna i intensificar la nostra pregària per la pau. Volem fer-nos conscients del dolor i del patiment de molts germans nostres. La Creu de Crist ens vol ajudar a descobrir que, enmig del desconsol i de les dificultats, és possible trobar esperança. Després de les creus de Lampedusa (2017), Mossul (2018), Cambodja (2019), Bangassou (2020), Veneçuela (2021), Filipines (2022), aquest any rebrem la Creu d'Ucraïna. Concretament, ens acompanyarà una rèplica de la creu que es troba a la capella privada de l'arquebisbe major de l'Església grecocatólica d'Ucraïna, Mons. Sviatoslav Shevchuk, que participarà en aquesta edició de manera telemàtica. També comptarem

amb el testimoni de mossèn Iurii Stasiuk, capellà ucraïnès, que treballa a la diòcesi de Barcelona i que ha estat servint sanitàriament i espiritualment a primera línia de guerra.

La creu que el Dimecres de Cendra se'ns dibuixa al front ens convida a reviuire el camí viscut per Jesús, el Fill de Déu, que per obrir-nos la porta cap a la resurrecció va haver de passar pel patiment, l'abandó i la mort en Creu. La Quaresma és un temps adient per a l'escolta amorosa de la Paraula de Déu. Tant de bo que la meditació de la Sagrada Escriptura ens encoratgi a ocupar-nos dels més vulnerables i de les víctimes de totes les guerres i conflictes armats que hi ha al món. La nostra pregària intensa i la nostra col·laboració material i econòmica pot ser una petita llum en la foscor de les seves vides. Us animo a participar i a col·laborar econòmicament en aquesta iniciativa.

Santa Maria, mare de Jesús i mare nostra, ens guiarà en aquest temps de Quaresma. Ella ens ensenyarà a escoltar la Paraula, a guardar-la al cor i a portar-la a la pràctica. Que ella ens acompanyi durant aquests quaranta dies de preparació per poder viure la Pasqua en tota la seva intensitat.

*Aquesta celebració es podrà seguir en directe des de casa a través de: www.esglesia.barcelona/en-directe

Solidaritat i pregària per les víctimes del terratrèmol

L'Església es mobilitza davant d'una catàstrofe que s'acarnissa amb una població marcada per la guerra i la pobresa

La catedral d'Iskenderun, al vicariat apostòlic d'Anatòlia, després del terratrèmol.

ANNIE DEMERJIAN
 «Menys d'un minut ha estat pitjor que tota la guerra. En una guerra hi ha zones segures i altres en crisi, però aquí tot el país està en crisi»

«Primer la guerra, després el Covid, les sancions i ara un terratrèmol. La gent és molt pobre: no tenen ni diners per menjar ni oli per cuinar ni gra», explicava la Gna. Anne Marie Gagnon, religiosa de les Germanes de Sant Josep de l'Aparició i directora del principal hospital catòlic d'Alep, el de Sant Lluís.

Després de gairebé dotze anys de guerra, més de 13 milions de sirians necessiten assistència humanitària i de protecció, i prop del 90% de la població viu en pobresa, segons dades d'ACNUR (l'Agència de l'ONU per als Refugiats). Més de 5,5 milions de persones de Síria viuen com a refugiades als països veïns, i 6,7 milions continuen desplaçades dins del país, inclosos 2,5 milions de nenes i nens.

El país continua en situació d'aïllament, amb les infraestructures destruïdes o una inflació elevada dels preus, a la qual cosa s'afegeixen les sancions internacionals i les conseqüències en el proveïment d'aliments a causa de la guerra d'Ucraïna.

La Gna. Gagnon col·labora amb Ajuda a l'Església Necessitada sobre el terreny i coneix de primera mà la realitat d'un país que ara ha viscut un terratrèmol de conseqüències devastadores. De fet, van ser-ne dos, un de magnitud 7,8 a l'escala de Richter i el segon de 7,5, que van afectar el sud-est de Turquia i el nord-oest de Síria.

Al tancament d'aquesta edició, se superaven els 21.000 morts i 69.000 ferits. Molts dels serveis bàsics estaven destruïts i uns 6.000 edificis s'havien ensorrat.

El papa Francesc, durant l'audiència general del dimecres 8 de febrer, va fer una crida global a mostrar solidaritat amb Turquia i Síria. «Penso en les poblacions de Turquia i de Síria durament afectades pel terratrèmol que ha causat milers de morts i ferits i, colpit, expresso els meus ànims a aquests pobles, a les famílies de les víctimes i a tots els que pateixen per aquesta devastadora calamitat», va dir Francesc a

CARMEN GÓMEZ DE BARREDA

«La preocupació que ens transmeten tant des de Càritas Turquia com des de Càritas Síria és l'elevat nombre de persones que han perdut casa seva en ple hivern»

FADI NAJJAR

«Necessitem tota l'ajuda d'emergència disponible, i tot seguit haurem de reconstruir-ho tot: cases, col·legis...»

JEAN ABDO ARBACH

«Que els líders del món s'adrecin a Síria i l'ajudin d'una vegada, perquè la població està agonitzant»

l'aula Pau VI del Vaticà.

El Papa també va voler agrair a tots els que hi treballen l'esforç per portar-hi ajuda i va encoratjar «tòthom a la solidaritat amb aquests territoris ja afectats per una gran guerra».

De fet, des del primer moment, l'Església es va mobilitzar per ajudar els damnificats. Ja a la matinada del dilluns 6 de febrer, quan la terra tremolava, les comunitats catòliques obrien les portes per acollir la població que, morta de por, abandonava casa seva.

«Un terratrèmol molt fort ens ha despertat cap a les quatre de la matinada; hem baixat al carrer i hem vist molta gent fugint de casa», rememorava el franciscà Bahjat Karakach, rector de la comunitat llatina d'Alep i col·laborador de Pro Terra Sancta per a projectes d'ajuda a la població. Al Terra Santa College i a la parròquia van rebre fins a 2.000 persones en aquelles primeres hores de caos i por.

«Imagineu-vos que esteu al llit a les quatre de la matinada i el terra comença a tremolar agitada, les portes s'obren, els vidres es trenquen, les parets trontollen violentament, des de fora us arriben xiscles i un esclat eixordador dels esfondraments i només un crit emergeix de les profunditats del terror: "¡Oh, Senyor!" Menys d'un minut ha estat pitjor que tota la guerra. En una guerra hi ha zones segures i altres en crisi, però aquí tot el país està en crisi.»

Així s'expressava la Gna. Annie Demerjian, religiosa de les Germa-

nes de Jesús i de Maria que viu i treballa a la ciutat d'Alep, mentre explicava el seu testimoni a Ajuda a l'Església Necessitada.

També Alejandro León, superior dels Salesians al Pròxim Orient, relatava els primers moments de pànic: «Tothom va sortir al carrer, de matinada, sota la pluja, sense res, i a Alep van venir a refugiar-se a Don Bosco, perquè la nostra casa amb prou feines havia patit danys.» Després, amb el segon terratrèmol, «gairebé 500 persones van passar la nit amb nosaltres».

Un altre testimoni sobre el terreny era el dels jesuïtes a la ciutat d'Iskenderun, al vicariat apostòlic d'Anatòlia, al sud de Turquia, que van veure com la seva catedral s'esfondrava a causa del terratrèmol. El vicari apostòlic d'Anatòlia i president de Càritas Turquia, el jesuïta Paolo Bizzeti, parlava de «desastre total»: «La catedral s'ha ensorrat i tots els edificis han quedat inhabilitats.» A Alep, la comunitat de tres jesuïtes va fugir de casa seva després del primer terratrèmol i es va unir als altres residents en el fred glacial de la nit.

Entre les víctimes, també cal lamentar la mort d'un sacerdot, el pare Emad Daher, que va morir per l'esfondrament de la residència de l'arquebisbe emèrit dels greco-catòlics melquites d'Alep, Mons. Jean-Clement Jeanbart. El mateix Mons. Jeanbart va escapar de la mort, però va haver de ser hospitalitzat. Un altre cristià, que es trobava a l'edifici en el moment del terratrèmol, també va morir.

Campanyes de solidaritat

Des del primer moment de la tragèdia, es van posar en marxa les tasques de recuperació de supervivents i de cossos sota la runa, mentre s'habilitaven els donatius per ajudar a la reconstrucció d'aquesta zona del món fortament marcada per la desgràcia.

Càritas espanyola va mobilitzar una partida inicial de 200.000 euros per atendre l'emergència humanitària. Carmen Gómez de Barreda, de l'equip de Cooperació Internacional de Càritas Española, explicava que «la preocupació que

© Missions Salesianes

Els Salesians a Alep van acollir centenars de persones a la missió, on es van refugiar per passar-hi la nit.

© Ajuda a l'Església Necessitada

Repartiment de matalassos a escoles i parròquies d'Alep.

ens transmeten tant des de Càritas Turquia com des de Càritas Síria és l'elevat nombre de persones que han perdut casa seva en ple hivern». La primera resposta estava centrada a habilitar centres de refugi i facilitar menjar i abríc, ja que les persones van fugir de casa seva sense res.

Altres entitats religioses com Ajuda a l'Església Necessitada o Missions Salesianes també van posar en marxa campanyes d'ajuda d'emergència. «Necessitem tota l'ajuda d'emergència disponible, i tot seguit haurem de reconstruir-ho tot: cases, col·legis...», manifestava el pare Fadi Najjar, sacerdot greco-catòlic d'Alep i soci de projectes d'Ajuda a l'Església Necessitada.

Per la seva part, la Casa Don Bosco a Alep, tot un símbol de pau durant els dotze anys de guerra, va esdevenir des del primer moment un refugi d'emergència per a la població: «Van passar de ser un oasi de pau per als joves i les seves famílies a un refugi segur per a tots els que havien perdut la seva llar o simplement tenien por», comentava un voluntari salesià.

També Mans Unides; els jesuïtes, a través del Servei Jesuïta a Refugiats; els franciscans, a través de l'ONG Pro Terra Sancta, i els maristes, a través de SED, van mobilitzar efectius i donacions econòmiques.

«És urgent atendre la població, oferir-li ajuda de primera necessitat, serveis d'higiene, aigua potable i suport psicològic», apuntava Asunción Taboada, responsable d'Acció Humanitària de l'ONG En-

tre cultures, que juntament amb Alboan i el Servei Jesuïta a Refugiats, van posar en marxa un protocol d'emergència per atendre les persones més afectades, especialment a la zona d'Alep.

Finalment, la Comunitat de Sant'Egidio, en contacte amb l'Església llatina de Síria i amb moltes famílies sirianes a través dels refugiats que han arribat a Europa, van activar una campanya d'ajuda urgent, especialment per a Alep i Idlib. «És una situació greu i anginosa que afecta el poble sirí, que ja ha hagut de suportar grans destruccions per la guerra», afirmaven des de Sant'Egidio.

Pregària i sensibilització

Alhora que es feien crides a la solidaritat, ressonava un crit unànim: que s'aixequin les san-

cions contra Síria. «Que els líders del món s'adrecin a Síria i l'ajudin d'una vegada, perquè la població està agonitzant», suplicava Mons. Jean Abdo Arbach, arquebisbe de Homs i president de Càritas Síria. «Esperem que el terratrèmol sacsegi i obri el cor a la comunitat internacional. Obri els cors de tots els líders mundials perquè ajudin Síria i no s'oblidin dels éssers humans que estem patint.»

Així mateix, fra Bahjat Karakach feia una crida a col·laborar en la campanya de reconstrucció el més ràpid i eficaç possible d'Alep i de tot Síria: «Us demanem el vostre suport i la vostra ajuda, però sobretot fem una crida perquè s'aixequin les sancions a Síria, perquè puguem reconstruir i ajudar els qui ho necessiten.»

La mateixa crida la va fer la Gna. Anne Marie Gagnon: «Necessitem que modifiquin les sancions. Demanem als nostres benefactors que preguin per nosaltres i que preguin perquè acabin les sancions. Cal que parlin amb les potències europees.»

També des del primer minut, l'Església va posar en marxa una campanya de pregària pel poble sirí. Com va dir el Papa a l'audiència del dimecres 8, «preguem junts perquè aquests germans i germanes nostres puguin sortir endavant d'aquesta tragèdia, i demanem a la Mare de Déu que els protegeixi». I en el seu telegrama enviat al cardenal Mario Zenari, nunci apostòlic a Síria, va renovar la seva solidaritat espiritual amb el poble sirí, invocant les benediccions divines de fortalesa i pau.

<p>AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA</p> 	<p>SED</p>
<p>MISSIONS SALESIANES</p> 	<p>COMUNITAT DE SANT'EGIDIO</p>
<p>SERVEI JESUÏTA A REFUGIATS</p> 	<p>MANS UNIDES</p>
<p>PROTERRASANCTA.ORG</p> 	<p>CÀRITAS</p>

TICA FONT

Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Colpits pel terratrèmol

Tenim el cor encongít per les imatges dels nens rescats pel terratrèmol, imatges dures que no ens poden deixar indiferents. Nens indefensos entre runes, en la foscor, atrapats enmig de les bigues, amb fred, sense menjar ni aigua, però sobretot sense unes paraules de consol de la mare, el pare, un germà o un familiar, veus que puguin tranquil·litzar-los i mostrar-los una mica d'amor.

Els primers dies milers d'afectats deuen estar en xoc, desorientats, intentant pair què ha passat i refer el cos i l'ànima. Molts d'ells busquen familiars dels quals no saben res. Són moments de molta incertesa en la qual no han tingut temps d'assimilar el desastre de la seva vida. D'aquí a uns dies, quan la vida comenci a recobrar una certa quotidianitat, una certa rutina, començaran les preguntes: i ara què? Què fem? On anem? De què viurem?

La solidaritat humana és molt necessària per donar el caliu i l'aixopluc que necessiten. En un primer moment necessiten roba, menjar, aigua i sostre on refugiar-se. Afortunadament, els veïns, familiars i les comunitats religioses oferiran espais on resguardar-se. A la web dels salesians expliquen la situació del centre Don Bosco del nord de Síria, a la ciutat d'Alep; tant els salesians com la població han passat per 12 anys de guerra, han passat pel desastre de la guerra i ara pel desastre d'un terratrèmol. Per sort, el centre Don Bosco ha aguantat i molts ciutadans hi han cercat l'aixopluc. Diu el pare León: «Veig el desig de lluitar en els joves, que s'han quedat sense casa, i malgrat això tracten de jugar amb els més petits per entretenir-los. També en els que

des del primer moment s'han posat a ajudar a netejar les runes. Hi ha molta solidaritat.»

A tot arreu la gent és solidària amb les desgràcies i comparteix el que té. Els governs no es comporten igual. Alep està en territori controlat pel govern i rebrà ajuda governamental, poca o molta, però en rebrà. Una mica més al nord d'Alep, i fins a la frontera turca, són territoris controlats pels rebels. Aquesta gent segurament no rebrà tanta ajuda. Han arribat camions amb ajut humanitari de Nacions Unides a Alep, no sabem si la Creu Roja hi enviarà material. Sí que hem vist personal de bombers i de la UME espanyols treballant en territori turc, ajudant a rescatar persones de sota de les runes. Tot sembla indicar que l'ajut humanitari per part dels governs té filtre polític, escull on ajudar mentre s'oblida de les altres persones.

No voldria acabar sense mencionar la necessitat de revisar responsabilitats en aquesta mena de desastres. Sabem que hi ha moltes ciutats situades a la confluència d'aquestes falles i que la probabilitat de tenir terratrèmols de gran intensitat és alta. En ciutats del Japó o Califòrnia també viuen sobre una falla i han decretat normes estrictes de construcció. Turquia tenia normativa antisísmica, però sembla que molts constructors per abaratir les obres no la complien. Molts edificis que no la complien van ser amnistiats, van pagar una multa i l'edifici va ser legalitzat. Els pobres també es mereixen ser protegits de l'especulació i l'avarícia.

L'ajut humanitari per part dels governs té filtre polític, escull on ajudar mentre s'oblida de les altres persones

Aquesta setmana repassem la visita del Papa al Sudan del Sud, recollim la meditació biblicoteològica d'Armand Puig, seguim camí cap a la Jornada Mundial de la Joventut i parlem de la fase continental del Sínode

El president del país es compromet formalment a reprendre els diàlegs per la pau

Francesc demana la fi de la violència entre ètnies al Sudan del Sud

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

«És una necessitat absoluta posar fi a la marginació entre els diferents grups i la guetització de l'ésser humà», va dir el Papa al Freedom Hall de Juba durant un dels actes centrals al Sudan del Sud. Davant d'ell, autoritats polítiques, religioses i diferents grups de refugiats escoltaven les seves paraules amb entusiasme i sacsejaven les banderes del país recentment creat després de més d'un any esperant la visita de Francesc, cancel·lada l'estiu passat pels seus problemes de genoll, però finalment aconseguida. L'objectiu del viatge: posar un punt final a la guerra civil que assola el país i que cap dels múltiples acords de pau signats fins al moment ha aconseguit aturar completament.

Van acompanyar al Papa l'arquebisbe de Canterbury i primat anglicà, Justin Welby, i el moderador de l'Església presbiteriana d'Escòcia, Iain Greenshields. Les paraules d'aquests tres líders religiosos, les Esglésies dels quals apleguen més de la meitat dels sud-sudanesos, han estat clau per desescalar les tensions. D'entrada, ja han aconseguit que el president del Sudan del Sud, Salva Kiir Mayardit, s'hagi compromès a reprendre el diàleg per la pau immediatament després de la visita de Francesc.

Viure en un camp de refugiats

Els desplaçats interns sud-sudanesos visitats pel Papa en el dia central del seu viatge venien dels camps de Bentiu, Malakal i Juba, tres enclavaments on s'han registrat episodis de violència entre les diferents ètnies alimentats per les precàries condicions de vida. L'assentament

de Malakal, per exemple, va ser creat originàriament per acollir 18.000 persones, però els combats a les ribes del Nil entre dues faccions de l'oposició al govern han fet augmentar el nombre de desplaçats a la zona fins a 60.000.

La pastora liberiana Sara Beyssolow Nyanti, secretària general adjunta de l'ONU i coordinadora de refugi al Sudan del Sud, va explicar al Papa durant la visita que els programes d'assistència cada vegada tenen menys recursos. Aquest 2023, els cooperants destinats al país compten amb un pressupost de 1.700 milions de dòlars per atendre 6,8 milions de persones. Fent la divisió corresponent, toquen a menys de 250 dòlars per persona. «Són les dones, els nens, els ancians i les persones amb discapacitat les que pateixen més», va sentenciar Beyssolow.

Francesc va recollir el testimoni de la liberiana i va reivindicar la tasca de cures de les sud-sudaneses, les quals proveeixen les seves famílies independentment de la guerra i el clima de violència generats pels líders,

PAPA FRANCESC
«És una necessitat absoluta posar fi a la marginació entre els diferents grups i la guetització de l'ésser humà»

Amb gran alegria el poble sud-sudanès va rebre el papa Francesc.

JUSTIN WELBY
«Senyor, que el teu foc cremi tot odi i amargor, por i enemistat i ens il·lumini amb el teu amor, la teva justícia i la teva pau»

homes en una immensa majoria. El Papa va subratllar que elles precisament «són la clau per transformar el país». «Si reben les oportunitats necessàries, a través del seu esforç i actitud per custodiar la vida tindran la capacitat de canviar el rostre del Sudan del Sud». I va encarregar als homes «protegir, respectar, valorar i honorar cada dona».

Discursos conjunts de tres líders cristians

Durant el viatge al Sudan del Sud, el Papa va demanar a tothom, especialment als líders polítics, posar fi d'una vegada per sempre al cicle de la guerra independentment dels greuges que hagin patit en el passat. Van subscriure i van reforçar els seus missatges els líders cristians que l'acompanyaven i que van prendre la paraula gairebé tant com ell. No en va, l'Oficina de Premsa del Vaticà no s'ha cansat de subratllar el caràcter ecumènic del viatge. Per exemple, durant la trobada amb refugiats, Iain Greenshields, moderador de l'Esglè-

ESGLÉSIA EN SORTIDA

«Aneu a Galilea; allà em trobareu» (Mt 28)

Sempre m'havia cridat l'atenció això de la «Galilea dels gentils». Aquesta contraposició a Judea era significativa... Perquè realment Jesús es va moure molt per Galilea i va recórrer tot el territori. Però un dia aquest text de l'Evangeli em va fer trontollar algunes de les meves posicions. Va ser quan vaig entendre aquelles paraules del Crist, ja ressuscitat, adreçades precisament a les dones que van anar al sepulcre les primeres i van rebre el primer anunci del Crist. Ell els va recomanar que tornessin a Galilea, amb els germans, que seria allà on el trobarien.

Per a mi, Galilea és el carrer, el metro, l'autobús, els mitjans de comunicació, la vida que m'envolta i és allà on em trobo amb Jesús, en els germans. Per això, cada dia, quan surto de casa i m'aturo amb els «amics» del carrer que, de tant trobar-los en el mateix lloc, es converteixen en companys de camí, el trobo a Ell, a Jesús i em sento feliç. Potser serà la «Galilea dels gentils» dels que potser, conscientment o inconscient, estan allunyats de Déu o no coneixen Jesús, però jo me'l trobo en ells. I de les seves actituds, jo sovint n'he d'aprendre.

Un d'aquests amics del carrer acostuma a vendre uns cotxets de joguina en una cantonada del Portal de l'Àngel. Quan passo, li pregunto quants ha venut. Si encara cap, li dic que pregaré perquè tingui èxit en la seva feina. Al tornar, unes hores més tard, em diu: «Dos, he venut dos. Ja tinc per comprar un pollastre!»

Jo penso: amb quina poca cosa es contenta! I recordo que Jesús va dir que seran benaurats els pobres d'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel.

M. VICTÒRIA MOLINS
Religiosa teresiana

© Vatican Media

De dreta a esquerra: Justin Welby, Francesc i Iain Greenshields.

IAIN GREENSHIELDS
«En aquest país hi ha un gran llegat d'Esglésies que treballen juntes per la pau i la reconciliació»

sia presbiteriana d'Escòcia, va agrair «aquesta oportunitat» i va demanar a tots els presents «que aquest sigui un espai de pau i d'esperança». De la seva banda, l'anglicà Justin Welby va pronunciar una pregària amb aquest prec: «Senyor, que el teu foc cremi tot odi i amargor, por i enemistat i ens illumini amb el teu amor, la teva justícia i la teva pau.»

Francesc també va mantenir trobades privades i sense càmeres amb diferents grups de desplaçats interns entre els quals van ser els feligresos del sacerdot novaiorquès Michael Bassano, rector des de fa nou anys d'una església consagrada a la Sagrada Família al mateix camp de Malakal. «El Papa ens va dir que el futur no és en un campament de refugiats, que sortirem dels assentaments per trobar una vida nova», explica a *Catalunya Cristiana* el pare de la congregació Maryknoll, la institució missionera més important nord-americana.

«Ser cristians ens col·loca en una fraternitat de creients»

A banda de la trobada amb refugiats, un dels esdeveniments més esperats de la visita del Papa al Sudan del Sud va ser la jornada de pregària ecumènica per la pau conduïda juntament amb Welby i Greenshields. Ho van fer al Mau-soleu John Garang, on és enterrat qui va ser líder del Moviment d'Alliberament del Poble del Sudan del Sud de 1983 a 2005.

Justin Welby va compartir un testimoni emocionant que va subratllar el caràcter ecumènic del viatge i que ha resultat sorprenent per a molts catòlics. En ser anglicà, pot ser arquebisbe i simultàniament estar casat. Va explicar com la seva esposa Caroline fa anys que visita el país i es reuneix amb sud-sudaneses. A través d'ella ha conegut les seves històri-

es dures de vida. «Sé que moltes de vosaltres viviu amb el trauma de la violència sexual i la por diària als maltractaments a la llar», els va dir Welby, el qual va insistir als cristians de diferents confessions que «quan som u, valorem i honorem les dones».

L'arquebisbe de Canterbury va posar de manifest que «ser cristians ens col·loca a tots en una fraternitat de creients». «No importa que siguem de països diferents, diferents denominacions, diferents tribus... el meu estimat germà, el papa Francesc, el moderador Iain i jo som aquí com la vostra família», va afegir l'anglicà. Va completar la declaració Iain Greenshields, el qual va insistir en la urgència de reconstruir la unitat entre cristians com ja va passar en la història del Sudan del Sud. «En aquest país hi ha un gran llegat d'Esglésies treballant juntes per la pau i la reconciliació. Van tenir un paper clau perquè el país aconseguís la pau pacíficament», va sentenciar el presbiterià.

«Estimeu-vos els uns als altres», la recepta contra el tribalisme

Durant la pregària ecumènica per la pau Francesc va explicar que, per a Déu, la pau no és només l'absència de conflictes sinó una comunió fraterna. Va insistir que tots els sud-sudanesos camininjunts recordant les passes dels seus predecessors i els va demanar adoptar un compromís seriós contra la guerra. «Qui segueix Crist sempre tria la pau», els va dir. La qual cosa implica una contrapart, «qui desencadena guerres i violència traeix el Senyor i renega del seu Evangeli».

El Papa va subratllar que el missatge de Jesús és totalment incompatible amb la guerra i va ser molt crític amb la concepció identitària de la fe que de vegades es viu al país africà i que impedeix un diàleg veritable. «“Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat”, aquest és el manament de Jesús que contradu qualsevol visió tribal de la religió.» A l'espera que la visita del Papa doni fruits, Francesc ha demanat pregàries i ha posat en mans dels líders del país que aquesta reobertura del diàleg sigui la definitiva per aconseguir la pau.

«Pau», la reclamació de Sudan del Sud.

Les metàfores de la pau del Papa

A banda de reunir-se amb refugiats i pregar per la pau juntament amb Justin Welby i Iain Greenshields, un dels aspectes més importants de la visita del Papa al Sudan del Sud són les reunions que va poder mantenir amb el president Salva Kiir Mayardi i el vicepresident Riek Machar. Tot i que aquesta vegada es va desplaçar fins al seu país, no és el primer cop que els veu. Ja a l'abril del 2019, Francesc els va convocar a un recés espiritual a Casa Santa Marta. Allà, davant Welby i l'anterior moderador de l'Església presbiteriana d'Escòcia, aleshores John Chalmers, Francesc es va agenollar i els va besar els peus demanant que fessin tot el necessari per posar fi a la guerra.

En aquesta ocasió, Francesc ha reiterat el seu prec per la pau als jardins presidencials de Juba davant de 250 membres del cos diplomàtic, els líders polítics del país i els bisbes i cardenals que acompanyaven el Papa durant el viatge. Com és costum en Francesc, va fer servir una imatge de la natura per impulsar el diàleg. Va animar els mandataris a ser com les fonts del Nil que solquen el país i «reguen la convivència comuna». «Sou cridats a regenerar la vida social, com fonts netes de pau i prosperitat, perquè això és el que necessiten els fills del Sudan del Sud», els va dir el Papa.

És un missatge molt semblant al que els va donar el darrer dia just abans de volar de retorn a Roma. Llavors els va encarregar «deposar les armes de l'odi i de la venjança per abraçar la pregària i la caritat». Francesc va insistir a superar «aquelles antipaties i animadversions que s'han fet cròniques i fomenten l'enfrontament entre tribus i ètnies». Va posar en relleu que «tot i que el cor sagni pels mals rebuts, renunciem d'una vegada per sempre a respondre al mal amb el mal i estarem bé amb nosaltres mateixos». I va concloure amb una imatge senzilla perquè tothom l'entengués: «Aprenguem a posar sobre les ferides la sal del perdó que crema, però que guareix.»

Barcelona

Corpus bíblic i teològic de la Sagrada Família

Nova meditació bíblicoteològica d'Armand Puig en el marc de la Setmana de la Bíblia

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

«Gaudí considera l'enveja com el pecat capital més freqüent i molestós del poble català, aquell que ha impedit d'aconseguir fites més altes»

Primer va ser la façana del Naixement, després la sagristia, la façana de la Passió, l'interior del temple, les torres, la façana de la Glòria i, enguany, en el marc de la VII Setmana de la Bíblia, ha estat el torn del claustre perimetral i, més en global, de *La Sagrada Família: un santuari dins la ciutat*.

D'aquesta manera, anualment, Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, ha anat desgranant la significació teològica, bíblica i espiritual de la basílica de la Sagrada Família. I també com cada any, la meditació bíblicoteològica ha estat acompanyada per les improvisacions de Juan de la Rubia, organista titular de la Sagrada Família.

Va ser el dimarts 24 de gener en un acte que va comptar amb la pre-

sència, entre d'altres, del rector de la Sagrada Família, Mn. Josep Maria Turull; del president-delegat de la Junta Constructora, Esteve Camps; de l'arquitecte en cap, Jordi Faulí, així com de representants de les institucions organitzadores de la Setmana de la Bíblia, patrocinada per la Conferència Episcopal Tarraconense.

També hi havia Francesc Torralba, membre conjuntament amb Armand Puig i Joan Torra de la Comissió Teològica de la Sagrada Família, encarregada d'estudiar i d'interpretar les propostes d'Antoni Gaudí a partir de la documentació original i de les demandes dels arquitectes per explicar-ne el sentit i el significat

La cripta de la Sagrada Família va acollir el 24 de gener una nova reflexió d'Armand Puig, acompanyat a l'orgue per Juan de la Rubia.

Agustí Codinach

teològic, valorant-les, a més, segons els coneixements i la realitat de l'actualitat.

Camí de pregària

En les seves reflexions escrites i dites en veu alta, Armand Puig ha anat conformant part del corpus bíblic i teològic de la Sagrada Família, un temple en construcció des de fa 140 anys. I en aquesta ocasió es va aturar en el claustre de la Sagrada Família, «camí de pregària», dedicat a la Mare de Déu, amb una capella, la de l'Assumpta, i quatre portalades marianes, dedicades al Roser, Montserrat, els Dolors i la Mercè. La del Roser va ser realitzada en vida de Gaudí.

«Gaudí ha concebut de manera paral·lela aquestes construccions i ha volgut que les portalades desenvolupessin l'esquema conceptual que ha dissenyat personalment per a la capella del Roser: una figura central de la Mare de Déu, dos sants que la flanquegen, quatre personatges bíblics vora els muntants de la porta, una pregària mariana que caracteritza un conjunt on hi ha motius florals i escuts, i tres representacions relatives a la vida cristiana (dues temptacions i un motiu espiritual per a cadascuna de les portalades)», va exposar Armand Puig.

I així, seguint el model de la portalada del Roser, l'eminent biblista i teòleg va proposar per a la portalada de Montserrat, el beat Ramon Llull i sant Ignasi de Loiola. Els personatges bíblics d'Abraham i Sara, i de Rut i la Sulamita; la pregària del Regina caeli; les temptacions de l'enveja i la discòrdia, i com a motiu espiritual, els pelegrins.

«Gaudí considera l'enveja com el pecat capital més freqüent i molestós del poble català, aquell que ha impedit d'aconseguir fites més altes, i s'hi refereix com "l'esquerdot de l'enveja"», va comentar Armand Puig. «Pel que fa a la temptació de la discòrdia, l'explicita el bisbe Torras i Bages en la seva visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat (...) Vençudes l'enveja i la discòrdia, i lliures de tot tipus d'adversaris, s'aconseguirà, segons Torras i Bages, que la pàtria catalana, sota la intercessió de Maria, avanci amb una pau cristiana i perpètua.»

Pel que fa a la portalada dels Dolors, els sants serien Perpètua de Cartago i Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein). Els personatges bíblics d'Abel i Ra-

quel, i d'Isaïes i Jeremies; la pregària de l'*Ave regina caelorum*; les temptacions de l'orgull i la vanitat, i com a motiu espiritual, els malalts.

Finalment, per a la portalada de la Mercè, els sants serien Pere Nolasc i Maria de Cervelló. Els personatges bíblics de Moisès i Judit, de Daniel i Ester; la pregària del *Sub tuum praesidium*; les temptacions de l'individualisme i la injustícia i, com a motiu espiritual, els presoners.

«De manera semblant a la portalada de Montserrat», va dir Armand Puig, «es proposa que l'emblema de la portalada de la Mercè sigui l'escut mercedari, amb la creu de la catedral de Barcelona i les quatre barres reials».

La veracitat de les obres segons la intenció de Gaudí

En la seva reflexió final, Armand Puig es va preguntar sobre la veracitat de les obres de construcció de la Sagrada Família segons la intenció de Gaudí; en definitiva, sobre la fidelitat al pla dissenyat per l'arquitecte. I a partir d'aquí va oferir algunes reflexions.

La primera reflexió és que tot allò que Gaudí va deixar com a indicació, directa o indirecta, sobre la Sagrada Família, s'ha seguit escrupolosament, sempre que s'ha pogut. La segona reflexió és que Gaudí era un creatiu en estat pur, és a dir, que no va voler deixar plànols enllestits i tancats de la basílica, sinó croquis i plànols que mostren com ha de ser l'edificació en línies generals.

La tercera reflexió és que l'obra de la Sagrada Família sempre va ser, en vida de Gaudí, un organisme viu, que sofria modificacions i perfeccionaments a mesura que l'obra avançava. I, finalment, la darrera reflexió és que Gaudí sabia i deia que ell no podria acabar la gran església que havia començat a construir, i que el seu acabament seria obra divina i humana.

I pel que fa a l'obra humana, no hi ha dubte que són fonamentals les aportacions de tots els arquitectes, artistes i impulsors d'aquesta obra fonamental de la nostra història. També dels membres de la Comissió Teològica, constituïda per Armand Puig, Francesc Torralba i Joan Gal·tès, que en morir va ser substituït per Joan Torra.

«Es proposa que l'emblema de la portalada de la Mercè sigui l'escut mercedari, amb la creu de la catedral de Barcelona i les quatre barres reials»

 Barcelona

Camí de la Jornada Mundial de la Joventut 2023

A pocs mesos de la trobada a Lisboa, ja hi ha 400.000 joves inscrits

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Barcelona

La Peregrinació Europea de Joves a Santiago de Compostel·la, l'agost passat, ja va posar en evidència les ganes dels joves cristians de trobar-se i compartir la fe.

Aquesta peregrinació va servir per escalfar motors de cara a la propera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que enguany té lloc a Lisboa (Portugal) de l'1 al 6 d'agost amb el lema «Maria se n'anà decididament (Lc 1,39)».

En un missatge recent, el papa Francesc convidava els joves participants a «mirar sempre al horitzó, a mirar sempre més enllà. No aixequen una paret davant de la vostra vida. Les parets et tanquen, l'horitzó et fa créixer».

El Papa reconeix que hi ha joves que hi participaran «per turisme», però està convençut que «el jove que hi va és perquè, en el fons, té set de participar, de compartir, d'explicar la seva experiència i rebre l'experiència de l'altre. Obriu el cor a altres cultures, a altres nois i noies».

Francesc agraeix que ja hi ha 400.000 joves inscrits en la JMJ, una trobada que aplegarà nois i noies que viuran una forta experiència eclesial.

En declaracions al programa *Sense distància* de Ràdio Estel, el director del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ), Mn. Carlos Bosch, ha explicat com s'està vivint a Catalunya la preparació a la JMJ: «Com que l'edició enguany és a Lisboa, relativament a prop, les parròquies s'estan engrescant. Ens trobarem amb il·lusió al voltant del Successor de Pere i amb els joves. Serà un punt fort.»

Mn. Bosch calcula que «podrem ser unes 35 parròquies, poc més de

1.000 persones, els que hi participarem, només de l'arxidiòcesi de Barcelona. Caldrà sumar, a més, els joves que hi vagin amb els seus grups, moviments...».

Des del SIJ també s'anima els joves per participar en els «Dies de les diòcesis», que precedeixen la JMJ i que integren joves d'arreu del món a les comunitats parroquials de les diferents diòcesis portugueses.

Durant aquests dies previs a la JMJ els joves podran conèixer més bé la regió que els acull i l'Església local. Per a aquests dies s'està preparant un programa de cinc pilars: acollida, descobriment, missió, cultura i enviament.

Himne en castellà

D'altra banda, s'ha presentat la versió en castellà de l'himne oficial de la JMJ, una iniciativa de la Subcomissió d'Infància i Joventut de la Conferència Episcopal Espanyola per fer una adaptació de la lletra. D'aquesta manera es mostra la di-

versitat d'artistes catòlics espanyols, tant dels de llarg recorregut com dels nous talents.

Amb la producció musical de David Santafé s'han fet algunes aportacions instrumentals com les guitarres de Rubén de Lis i Pablo Ramírez.

A més, es visibilitza el treball dels rapers catòlics al·l'Estad aprofitant una llarga part instrumental de la cançó original per convertir-la en un rap que interpreta Aisha compartint espai amb la guitarra de Pablo Ramírez.

PAPA FRANCESC
«El jove que hi va és perquè, en el fons, té set de participar, de compartir, d'explicar la seva experiència i rebre l'experiència de l'altre»

TERRASSA

Col·locació de la imatge de Montserrat al carrer

El divendres 3 de febrer el bisbe Salvador va beneir la imatge de la Mare de Déu de Montserrat que es torna a col·locar al Raval de Montserrat de Terrassa. La imatge va ser col·locada l'any 1947 en un edifici del carrer, recordant la que hi havia abans de la Guerra Civil. Fou retirada per unes obres de reforma i ara ha estat restituïda.

Vida Consagrada: «Caminant en esperança»

GIRONA

«Caminant en esperança» va ser el lema amb el qual l'Església va celebrar, el 2 de febrer, la Jornada de la Vida Consagrada. Desenes de consagrats i consagrades es van reunir a l'església de Santa Susanna del Mercadal de Girona per participar en una missa presidida per l'administrador diocesà, Mn. Lluís Suñer.

URGELL

En la Festa de la Presentació de Jesús al Temple, quan se celebra la Jornada de la Vida Consagrada i la festa patronal dels col·lectius professionals del ram de l'electricitat, que veneren la Mare de Déu de la Llum, a la catedral de Santa Maria, un bon nombre de religiosos, de membres de Vida Creixent i de professionals del ram s'hi van donar cita. La missa fou presidida per Mn. Ignasi Navarri, rector de Sant Ot.

TARRAGONA

La catedral de Tarragona va acollir, el dia 5 de febrer, la celebració eucarística amb motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que va presidir l'arquebisbe Joan i que va comptar amb la participació de religiosos i religioses de les diferents congregacions presents a la nostra arxidiòcesi. Planellas, durant l'homilia, els va demanar «ser sal que curi els nostres mals i conservi la nostra fe, donant un bon gust de felicitat a la comunitat humana».

VIC

Burkina Faso i Malawi

Per la 64ena campanya contra la fam, la Delegació de Mans Unides del bisbat de Vic proposa finançar, aquest 2023, dos projectes com els següents: millora de l'equipament educatiu per a secundària i batxillerat a Pouytenga (Burkina Faso) i ampliació d'escola i formació de mestres a Chinsapo (Malawi).

SOLSONA

Trobada per a joves Route to God

Els joves del bisbat es van tornar a reunir en la seva segona trobada mensual Route to God, en aquesta ocasió a la parròquia de Sùria. Una vintena de joves es van aplegar a la tarda al Centre Sant Salvador i van tenir ocasió de reflexionar sobre les grans trobades del poble d'Israel a la Bíblia, com a preparació per a la trobada de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) a Lisboa.

TORTOSA

Celebració de Sant Enric d'Ossó

El dia 27, festa de Sant Enric d'Ossó, es va celebrar l'eucaristia al Centre Sant Enric d'Ossó, a Jesús. Mn. Josep Lluís Arín, administrador diocesà, va presidir la cerimònia. En l'homilia, va ressaltar especialment el missatge de la lectura del llibre de la Saviesa fent el paral·lelisme entre *saber* i *sabor*, dos verbs relacionats amb la experiència del coneixement i amor de Déu.

LLEIDA

Ordenació diaconal

El jesuïta lleidatà José Luis Olea Alarcón, de 30 anys, va rebre l'ordenació diaconal el 4 de febrer en una cerimònia a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús i Sant Francesc de Borja de Madrid, presidida pel cardenal arquebisbe Carlos Osoro. Olea va entrar al noviciat de la Companyia de Jesús a Sant Sebastià al 2014.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Visita apostòlica al Seminari Conciliar

El proper 24 de febrer és el torn de la institució on es formen els seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, dins el recorregut que els bisbes Milton Luis Tróccoli i Arturo Eduardo Fajardo estan realitzant als 45 seminaris presents a Espanya. L'objectiu és conèixer com s'hi està implementant el pla de formació *Ratio Fundamentalis*.

República Txeca

Comença l'Assemblea continental europea del Sínode

Església que avança en escolta, diàleg i discerniment

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

Del 5 al 12 de febrer la capital de la República Txeca, Praga, va acollir les reunions de l'Assemblea continental europea del Sínode 2021-2024. La trobada, en la qual van participar 200 delegats en representació de les diferents Conferències Episcopals Europees, es va celebrar en dues fases: una primera en la qual van participar tots els delegats, i una segona per als presidents de les Conferències Episcopals.

En aquesta trobada es va presentar la síntesi de la proposta de l'Església a Espanya per a aquesta assemblea continental. El sacerdot Luis Manuel Romero, representant de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) a l'Assemblea continental europea del Sínode, ha explicat a *Catalunya Cristiana* que la síntesi presentada ha subratllat algunes intuïcions, tensions i, principalment, prioritats o desafiaments pastorals: «Potenciar l'acollida a les nostres comunitats; impulsar la corresponsabilitat superant el clericalisme; reconèixer el paper dels laics, i d'una manera particular de la dona en l'Església; acompanyament als joves; formació integral; diàleg amb el món i la cultura actual; la importància de la comunicació; tenir cura de la litúrgia.»

LUIS MANUEL ROMERO
«El que és fonamental és que anem junts en la mateixa direcció, sense por davant la novetat i la sorpresa»

En aquesta fase continental, l'escolta continua tenint un paper fonamental. En aquest sentit, Romero apunta que «el procés sinodal només s'entén des de l'escolta i des del desig que ens acostumem a posar en pràctica l'escolta no només com a Església universal, o Església europea, sinó també en l'àmbit més concret de les nostres diòcesis i parròquies».

Luis Manuel Romero és molt conscient que l'Església està aprenent aquest nou estil i manera de ser Església que és la sinodalitat. Considera que s'estan fent les primeres passes «i és cert que es van notant avenços perquè estem creixent en escolta activa, en el diàleg profund, en el discerniment, en sentir-nos corresponsables, però encara ens falta camí per recórrer». Per això, assegura que és molt important «no angoixar-nos pensant que serem sinodals ràpidament. Aquest procés nou exigeix temps. El que és fonamental és que anem junts en la mateixa direcció, sense por davant la novetat i la sorpresa, amb la confiança que el protagonista és l'Esperit Sant».

Amb molta il·lusió i esperança és com Luis Manuel Romero ha tornat de Praga, perquè ha palpat que l'Església europea, malgrat que presenta diferents sensibilitats, «té el desig de créixer en la comunió i des d'aquí, per a la missió. Ens preocupa, a tota l'Església, com evangelitzar en un context de secularització i de pluralisme».

Per això mateix insisteix que «la sinodalitat ens ha de servir com a metodologia per assolir aquesta fita, aquest horitzó. Esperem que aquest camí sinodal ens serveixi per revitalitzar la nostra fe i que encengui en nosaltres l'ardor missioner, l'anhel de l'anunci de la Bona Notícia de Jesucrist».

Luis Manuel Romero (el tercer per l'esquerra) amb la representació de la CEE a Praga i al costat del subsecretari del Sínode, Mons. Luis Marín de San Martín.

Escoles Vedruna, escoles que aprenen

Vet aquí el gran repte: transformar la visió dels projectes educatius en realitat

MARIO MERCADER, RAMON RIAL I MANEL SALAS
Equip de Formació de la Fundació Vedruna Catalunya Educació

Els projectes educatius orienten el propòsit de les escoles. Però no és menys cert que allò que determina la seva validesa és, sobretot, el compromís de dur-los a la pràctica. Vet aquí el gran repte: transformar la visió dels projectes educatius en realitat.

La xarxa de 37 escoles de la Fundació Vedruna Catalunya Educació compartim un mateix projecte educatiu. Un projecte que explicita un estil d'educar inspirat en el tarannà i en l'obra de Joaquim de Vedruna en clau del segle XXI. Per fer-lo possible, sabem que:

1. Els projectes educatius necessiten lideratge. El líders efectius no són només gestors administratius. També són persones implicades en la transformació de les pràctiques educatives, que generen espais de diàleg educatiu.

2. Les xarxes escolars han de constituir-se en ecosistemes d'aprenentatge. Això és, comunitats professionals que treballen i aprenen. Com diu en Xavier Marcet, llocs que estimulen a l'aprenentatge, on aprendre no és una cosa accessòria, esporàdica, marginal. I les xarxes escolars no aprenen si no aprenen les persones que les componen.

3. I, finalment, entendre que l'èxit d'un projecte educatiu no és el canvi pel canvi, sinó el canvi orientat a la millora dels aprenentatges de tots els alumnes.

Les escoles Vedruna som escoles que mirem de fer realitat el projec-

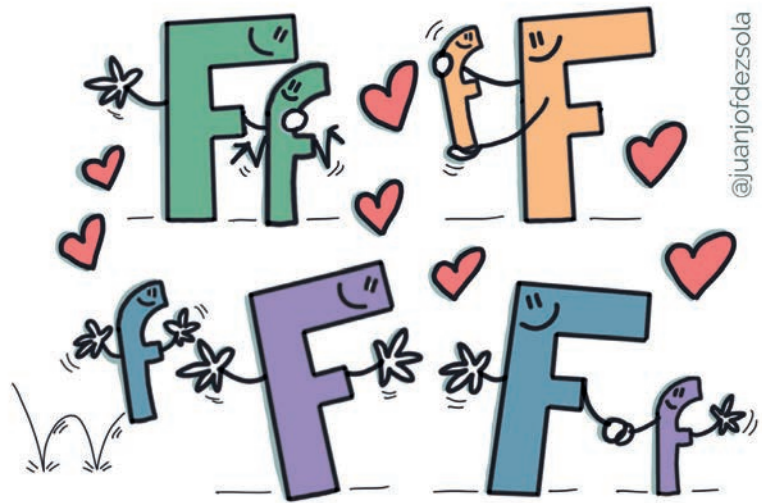
te educatiu tot aprenent i construint comunitats d'aprenentatge en xarxa. Una eina concreta són els Grups de Reflexió Pedagògica de les diferents etapes educatives (Educació Infantil 0-6, Educació Primària 6-12, Educació Secundària 12-18 i Cicles Formatius +16). Aquests grups, integrats pels responsables pedagògics de cada etapa, tenen com a fi generar una visió compartida d'objectius i estratègies educatives, organitzar la pràctica reflexiva col·lectiva, generar coneixement i potenciar el debat pedagògic a les escoles.

Com ho fem? Reunim els directores pedagògics de cada etapa educativa una vegada cada trimestre, incorporarem sempre una mirada crítica d'un expert i utilitzem el mètode acció-reflexió-acció.

L'experiència ens diu que les xarxes escolars tenim un immens potencial per generar dinàmiques d'aprenentatge basades en el diàleg, l'obertura i la cooperació. Els mestres necessitem llegir, escriure, compartir i parlar sobre pedagogia per avançar professionalment. Tenim el repte de continuar buscant i trobant espais de diàleg pedagògic sistemàtic a les escoles, convençuts com estem que les xarxes escolars són xarxes que aprenen per anar fent realitat el seu projecte educatiu en el dia a dia de l'escola.

Educació de l'afectivitat en l'edat de primària

Els nens estan constantment amatents per captar aquest amor entre el pare i la mare que els indica que tot està bé

MERCEDES HAYDON
Psicòloga especialista
en infants i joves
Líder regional de Canavox

L'etapa de primària és clau per al bon desenvolupament de l'afectivitat, ja que és en aquesta etapa on els infants aprenen a interioritzar el concepte d'amor, l'amistat i la gestió emocional.

La primera escena comença a casa, lloc de confort i comoditat. És a casa on comencen a adquirir la visió de donar i rebre afecte i amor. Els protagonistes d'aquesta escena són el pare i la mare, el tracte entre ells, els detalls que es fan l'un a l'altre, la forma de comunicar-se, també la forma de discutir sobre algun desacord, sense que calgui barallar-se. Els nens estan constantment alerta, amatents per captar els fets que els mostrin seguretat a casa, aquest amor entre el pare i la mare que els indica que tot està bé i estarà bé. Aquest és el primer contacte que fan amb la seva afectivitat, on comencen a relacionar certs comportaments i formes de relacionar-se, amb un amor veritable.

Al contrari, si el que veuen a casa són baralles, crits, sense mostres d'afecte físic, comencen a crear-se un concepte d'afectivitat distorsionat, lluny de l'amor i per tant a prop de comportaments que no són adients per relacionar-se sanament.

Els segons protagonistes d'aquesta escena són els germans (si n'hi ha). Els germans són una font riquíssima d'aprenentatge per relacionar-se saludablement en el futur fora de casa. Els germans exerceixen en el nen una

funció de socialització que després servirà com a exemple per a les amistats externes. Mitjançant el contacte amb els germans, el nen aprèn que la convivència comporta molèsties, renúncies i injustícies; també aprèn a compartir l'atenció que presten els pares i familiars que l'envolten. La gelosia entre germans és normal; és la primera experiència que el nen té de la competència social i poden ser constructius si es mantenen en el marge de la normalitat.

La segona escena té lloc a l'escola, on els nens d'aquesta etapa comencen a exterioritzar i generalitzar el que han vist i après a casa. El primer contacte i aprenentatge de l'afectivitat que es dona en l'escenari de casa és vital abans de crear amistats íntimes i significatives, ja que si tenen un concepte erroni de l'afectivitat abans de crear amistats veritables, pot haver-hi confusió dels sentiments intensos que implica l'amor de *philia* (amor d'amistat).

És important que els educadors d'aquesta etapa siguin referents importants de valors positius i educadors emocionals. Se'ls ha d'ensenyar a reconèixer les emocions, a acceptar-les, normalitzar-les, però a respondre-hi correctament, malgrat el que sentin. Cal entrenar-los a tenir fortalesa mental que els ajudarà a desenvolupar correctament la seva autoestima i, per tant, la seva capacitat d'estimar veritablement.

«La violència
contra la dona
és inadmissible,
l'Església ha de fer
un pas endavant»

Julia Almansa, coordinadora de la Comissió diocesana per a una Vida Lliure de Violència contra les Dones de l'arquebisbat de Madrid

Julia Almansa López.

«No es pot dir que un maltractador sigui un bon pare, en cap cas, mai de la vida»

El 2022, un total de 49 dones van ser assassinades a l'Estat espanyol per les seves parelles o exparelles, 12 d'elles a Catalunya. El desembre, a més, va ser un mes negre pel rècord de casos registrats. Però és que el que portem d'any no ens permet ser optimistes. El papa Francesc ha denunciat en diverses ocasions la violència contra la dona i ha instat tota l'Església a actuar i a no callar davant d'aquesta xacra social. Actuar i no callar és el que fa Julia Almansa des de la seva doble faceta de coordinadora de la Comissió diocesana per a una Vida Lliure de Violència contra les Dones de l'arquebisbat de Madrid i membre de la Fundació Luz Casanova.

Quines característiques concretes presenta la violència contra la dona exercida en el nucli familiar?

Aquesta és una de les múltiples formes de violència contra les dones però té una característica concreta, i és que qui exerceix la violència és aquella persona en qui la dona havia posat la confiança, en qui havia pensat per al seu projecte de vida i emocional. De sobte, aquella persona es converteix en el seu maltractador, és qui li fa la vida impossible físicament, psicològicament, econòmicament i sexualment.

Per què augmenten els assassinats de dones?

Estem en un moment en què la

«Les campanyes de sensibilització centrades en les víctimes són importants, però també han de ser clares envers els agressors»

societat viu un retrocés respecte del propi discurs de rebuig a la violència contra les dones, i es qüestiona que aquesta violència sigui específica pel fet de ser dones. Aquests discursos són molt perillosos i fan que l'agressor hi percebi certa legitimitat. D'altra banda, s'està produint un increment de la violència entre població molt jove, amb formes diferents: assetjament a les xarxes socials, violència sexual en etapes primerenques... Tot això alimenta un clima que afavoreix que la violència en si, lluny de ser erradicada, continuï tenint espai.

Quines són les conseqüències per als fills, que també són víctimes d'aquesta violència?

Quan la violència arriba a una llar, afecta totes les persones que hi viuen. Encara que de vegades els adults creguin que els fills no ho senten, ni veuen els cops, sí que són conscients del clima de violència que es produeix, els afecta de manera gravíssima, els influeix en l'autoestima, en el desenvolupament, en la seva percepció de la realitat. En moltes ocasions existeix a més una violència que és directa cap als fills i filles. Ho veiem en la violència vicària, l'objectiu final de la qual és fer mal a la dona fent mal als qui ella s'estima.

Si hi ha violència, podem parlar de família com a comunitat de vida i amor?

No. L'amor no té espai per a la violència; destrossa la unitat familiar. La violència va contra la família com aquell espai segur, de creixement, d'aprenentatge i de compartir, perquè la violència ho trenca tot. No es pot dir que un maltractador sigui un bon pare, en cap cas, mai de la vida.

També deforma la vivència de l'amor que tindran els fills el dia de demà.

La deforma, però també és cert que cal defugir l'estereotip que diu que un fill que ha patit violència a casa serà un maltractador. Les dades no ens diuen això. Depèn de la resiliència, de les altres oportunitats que tingui, de com sigui la seva trajectòria. No podem estigmatitzar. Però, certament, viure en violència fa que es pugui arribar a normalitzar-la o invisibilitzar-la.

Deures de la societat

La violència contra la dona, què ens diu de la nostra societat?

Clarament, que som una societat malalta. Durant la pandèmia, davant de les dades que ens deien que hi havia un percentatge molt alt de població que podia patir la malaltia, tots ens vam posar en alerta. Durant molts anys la violència contra la dona ha fet mal a l'entorn i al conjunt de la societat, i no hem tingut una capacitat de reacció ràpida, d'escolta i de no jutjar. Davant d'altres delictes ningú jutja la víctima. Quan a algú li han robat, ningú pregunta si havia deixat el moneder a la vista perquè l'hi prenguessin. En canvi, quan una dona és agredida, quan denuncia violència psicològica, molt sovint és qüestionada. Mentre sigui així, no podem dir que la nostra societat gaudeixi de bona salut.

On assenyalaria els principals deures pendents com a societat?

Són molts. Cal que les dones se sàpiguen acompanyades de manera incondicional per tots els sectors: des del sistema educatiu, sanitari, l'Església..., i per això és fonamental la formació. És important donar a conèixer els recursos que hi ha i que se'n posin en marxa de nous que s'adaptin a les noves realitats (dones grans, treball amb joves, etc.). Hi ha moltes dones que arriben per primera vegada en una casa d'acollida i et diuen que si haguessin conegut abans que existia un lloc així no haurien aguantat tant de temps.

Hi ha uns deures clars amb els mitjans de comunicació, que en els darrers anys han fet un esforç important per posar aquest problema sobre la taula d'una manera explícita, però cal que es vagi més a fons perquè la població ho conegui. També cal revisar protocols. Durant molt de temps s'ha demanat a les dones que denunciïn, i és importantíssim. Però, segons les dades d'aquest darrer any, el 40% de les dones que han estat assassinades havien denunciat. Per tant, socialment hem de revisar què falla, com oferir més protecció i com garantir la seguretat a les dones. Cal revisar com es cataloga el nivell de perillositat dels agressors. I cal treballar explícitament amb ells. Les campanyes

nyes de sensibilització centrades en les víctimes són importants, però també han de ser clares envers els agressors, envers el que significa que exerceixin aquest tipus de violència.

En contrast amb l'home violent i masclista, hi ha un tipus de masculinitat que s'esforça per adoptar altres rols.

És veritat, no es tracta de generalitzar. Hi ha persones que treballen clarament per un sistema d'igualtat, però és cert que cal trencar molts segles d'història en què no s'exercia la igualtat i la violència era considerada de l'àmbit íntim, cadascú a casa seva podia fer el que volgués. Trencar això suposa tota una feina ingent. També és veritat que aquesta polarització que s'està donant, aquests extremitats, avalen un model d'home en què es minimitza la violència. Les dades amb què treballem en població jove són molt greus. Joves al voltant dels 16 anys consideren que és «raonable» que un noi controlï el mòbil a la seva nòvia, o que en algun moment hi hagi una actitud violenta dins la relació. Tenim un dèficit important en educació emocional i en igualtat.

L'Església: la comunitat salva

L'Església, com ha de posicionar-se davant d'aquesta problemàtica?

L'Església ha de posicionar-se d'una manera clara i irrefutable al costat de la víctima, no hi ha cap més opció. La violència és anti-evangèlica, la violència contra la dona és inadmissible, l'Església ha de fer un pas endavant. En aquest sentit, la mateixa creació de la nostra Comissió a la diòcesi de Madrid és un fet important. Estem treballant perquè les parròquies siguin comunitats acollidores, que no callin davant la violència. Creiem que la comunitat salva. Treballem en la formació d'agents de pastoral, per eliminar llenguatges que són discriminatoris i que deixen fora la dona. És clau que totes les comunitats facin passes cada dia amb més agilitat.

Hem d'entonar algun mea culpa?

És veritat que hem d'entonar un *mea culpa*, perquè en alguns mo-

La dona maltractada ha de ser acollida i acompanyada per l'Església.

ments hi ha tebiesa i silencis. En les nostres vetlles en record de les víctimes i amb l'esperança d'eliminar aquesta xacra, anem demanant que la paraula de l'Església institucional cada cop sigui més clara i més ferma perquè la violència no hi tingui espai.

S'ha superat el missatge que de vegades es donava a les dones que aguantessin per evitar la ruptura familiar?

Cada vegada passa menys. En el diàleg personal amb la víctima cada vegada passa menys que se li demani que continuï en aquella relació. Però també és molt important que com a Església institucional hi hagi una aposta ferma perquè no es deixi al consell personal. De la mateixa manera que en altres aspectes l'Església ha adoptat posicions fermes, en aquest cas també ha de fer-ho. Hauríem de treballar aquest tema a les cartes pastorals, a la catequesi, als seminaris, amb el conjunt dels agents de pastoral. Un terç de la població mundial de

dones pateix violència de diversos tipus. Són dades incontestables i davant les quals hem de posicionar-nos i actuar. No es tracta que l'Església substitueixi les administracions en la seva tasca, però sí que és cert que moltes dones que pateixen violència s'acosten als espais d'espiritualitat, a l'església, cercant un respir, una manera d'entendre el que els està passant, molt sovint perquè veuen trencat el seu projecte vital. Des d'aquí, com a institució, cal donar una resposta.

El Papa ha estat contundent en la seva denúncia. Falta contundència en altres nivells?

Hi ha alguns exemples, com el del bisbe auxiliar de Madrid José Cobo, però és cert que seria bo que això fos el general, que els bisbes de manera més global ens convidessin a tots els fidels a fer un canvi de plantejament radical.

Els arriben casos per via paròquia?

Ens n'arriben alguns, si bé no-

«En les nostres vetlles, demanem que la paraula de l'Església institucional sigui cada cop més clara i ferma»

saltres treballem més en la part de formació i sensibilització. Donem formació a través de l'escola diocesana en les diverses vicaries. Quan ens arriba algun cas a través d'una parròquia, el que fem és orientar la víctima, informar-la dels recursos, acompanyar-la, que sàpiga que té un espai d'acollida. La nostra missió és més d'acompanyament, sensibilització, formació, que no pas d'atenció directa.

La Fundació Luz Casanova, de la qual vostè forma part, sí que es dedica a l'atenció directa.

La Fundació Luz Casanova es crea a partir de la tasca duta a terme per la Congregació de les Apostòliques del Cor de Jesús. Elles prenen l'opció clara de lluitar contra les violències contra les dones, en una època en què es considerava un tema de l'espai íntim. Van identificar que moltes de les dones que arribaven als seus programes d'atenció a persones sense llar venien d'històries de violència viscudes al domicili. Fa molts anys van generar una primera casa d'acollida. D'aleshores ençà, l'aposta ha estat clara. Hem estat pioneres en l'atenció a adolescents víctimes de violència. Hem generat un projecte per a dones majors de 65 anys que han patit molts anys de violència i que ara estan fins i tot cuidant els seus maltractadors. Es treballa no només des de l'atenció en emergència, sinó també en prevenció, impartint xerrades (algunes a nois que fins i tot han exercit en algun moment la violència). Entenem que també és una manera de posar fi a aquesta xacra.

Encara que en menor mesura, també hi ha homes que són víctimes de violència a la llar. Amb quines dificultats afegides es troben i com ajudar-los?

Qualsevol forma de violència és il·legítima i inadmissible. Però per abordar aquest tipus de violència és important entendre que es tracta d'una violència amb un origen molt diferent de la violència masculista i, per tant, l'abordatge que se'n faci ho ha de tenir en compte. Pel que fa a la pregunta, sense ser-ne experta, entenc que l'home es troba amb dificultats per demanar ajuda pels mateixos rols socials, i per ser atès. Crec que cal desenvolupar un sistema de protecció per atendre totes les persones vulnerades.

«Caldria treballar aquest tema a les cartes pastorals, a la catequesi, als seminaris, amb el conjunt d'agents de pastoral»

«Seria bo que els bisbes de manera més global ens convidessin a tots els fidels a fer un canvi de plantejament radical»

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

El llegat de Benet XVI

Benvolgudes i benvolguts, pasat ja un temps prudencial propi de les urgències periodístiques, es pot fer —amb una mirada més reposada—, una valoració amb més perspectiva de la figura del difunt Papa emèrit. Molts són els aspectes de la seva vida i de la seva tasca que s'han destacat; alguns amb encert, d'altres no tant. Hi ha un aspecte que voldria destacar especialment. Em refereixo a la proposta de Benet XVI que els cristians es vegin a si mateixos com una «minoria creativa» i que ajudin a recuperar el millor de la nostra cultura occidental. La rellevància de la figura de Benet XVI —com han fet alguns— no es pot limitar a dir que l'extrema dreta ultraconservadora vol posar la qüestió de la identitat cristiana al centre del debat polític i convertir la religió en el nucli d'aquesta identitat.

Benet XVI fou una de les persones més lúcides del nostre món contemporani, una afirmació que probablement no tothom compartirà. La seva lucidesa consistia a proclamar un pensament crític envers la cultura contemporània, cosa que desagradava a molts. Potser per això va ser qualificat de

Papa *conservador*, qualificatiu que sol tenir una connotació pejorativa quan, en realitat, un conservador es caracteritza per *conservar la tradició*, és a dir, allò que ens ha estat transmès. En aquest sentit, una de les idees bàsiques, no sols del seu pontificat sinó de la seva tasca docent com a professor de Teologia en diferents universitats alemanyes, era la progressiva desaparició dels valors cristians en la nostra civilització europea i occidental. No es tractava tant d'una lluita contra la secularització, com han destacat alguns mitjans periodístics, com de la pèrdua d'una tradició que empobreix l'home. Abandonar els valors de la cultura cristiana significa pèrdua d'humanitat. Per això insistia que Europa preservés les seves arrels cristianes, perquè aquesta herència forma part de la seva identitat així com de la identitat de la condició humana.

La societat contemporània, dominada pel que Benet XVI qualifica de «cultura del relativisme» —i que podem anomenar simplement «decadència»— és refractària a acceptar aquesta crítica, perquè el pensament del Papa posava en qüestió el seu hedonisme imperant i la negació de

qualsevol jerarquia de valors. Quan no hi ha cap jerarquia de valors vol dir que tot val igual, que és el mateix que dir que res no val, diagnòstic que no està gens allunyat del que deia Nietzsche en el famós paràgraf 125 de *La gaia ciència*, que porta per títol «Déu ha mort», un cant desesperat i agònic sobre el que comporta la mort de Déu com pocs han assenyalat. En canvi, Ratzinger volia conservar la «genuïna tradició», perquè considerava la seva pèrdua com a negativa tant per a la humanitat com per a l'home.

Si el present no sempre ha sabut reconèixer el seu llegat, podem esperar que el futur sigui més complaent. Contràriament al que pensa molta gent, només es pot innovar des del coneixement de la tradició. Benet XVI, titllat de conservador, va sorprendre tothom quan va renunciar al pontificat. Feia més de sis-cents anys que cap Pontífex no s'havia atrevit a trencar aquesta «tradició» en minúscula. Benet XVI va voler conservar la *Tradició* en majúscules, però la seva lucidesa i intel·ligència no li va impedir de ser innovador en aquesta «tradició» menor.

Ben vostre.

SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Intoleràncies

És un terme que es fa servir sovint avui, i fins i tot pregunten per ell de vegades quan es realitza un viatge o es va a dinar a un restaurant. I és bo que ho preguntin perquè hi ha persones «intolerants» a determinats aliments o productes químics, i també naturals; persones que es podrien veure greument afectades en la seva salut.

Però les intoleràncies que voldria comentar avui no són aquestes. Són unes altres ben diferents, encara que també poden produir efectes molt nocius. Em refereixo a les intoleràncies entre les persones, i també les que en podríem dir intransigències.

Però, es pot considerar que una persona intransigent o intolerant amb una altra realment és cristiana? Quan rebutgem algú perquè no pensa com nosaltres, quan no volem saber res d'aquell que és diferent de nosaltres, podem dir que som realment cristians?

Podem imaginar Jesús comportant-se de manera intransigent amb les persones? És veritat que més d'una vegada els evangelis ens mostren la radicalitat dels seus plantejaments. Però Jesús és radical en el plantejament, en la proposta, deixant sempre la llibertat a l'ésser humà i sense rebutjar mai ningú. «Qui vulgui venir a mi que prengui la seva creu, i em segueixi» (Mt 16,24). «Qui vulgui», diu Jesús; no obliga a ningú. I afegeix i diu «que prengui la seva creu». Però això no és pas intransigència, es tracta de prendre la nostra creu, la que ja tenim perquè és la nostra. El

que diu Jesús és que l'abracem i anem amb Ell. I això no és intransigència. Això és abraçar-nos i ajudar-nos a dur la nostra creu.

No, Jesús no és ni intolerant ni intransigent. En tot cas ho eren, i molt, els fariseus i els mestres de la llei que no volien saber res d'Ell i del que Ell deia. I ho som nosaltres quan ens resistim a acceptar la seva Paraula.

Jesús acull i perdona la pecadora sorpresa en adulteri i aquella altra que li va ungir els peus i els cabells amb perfums i llàgrimes. Jesús es va trobar amb Zaqueu que era un pecador, i el va perdonar; va cridar Mateu el públicà. Va cridar a ser apòstols homes molt diferents d'origen i de cultura. Va guarir malalts i va treure dimonis, perquè l'important per a ell eren les persones amb els seus cossos i les seves ànimes, perquè per això havia vingut al món. Jesús era intransigent amb el pecat però no amb el pecador, amb l'home i la dona era acollidor: «Veniu a mi ... Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor i trobareu el vostre descans» (Mt 11,28).

I Ell ens ensenya un camí que és de reconciliació i de perdó, no pas d'intransigència. Un camí que s'inicia reconciliant-nos amb nosaltres mateixos i amb els que ens envolten.

Desterrem, doncs, la paraula «intolerància» de nosaltres, apartem la intransigència de les nostres vides, substituïm-la per l'acolliment, la benevolència, la humilitat, com Ell ens ensenya.

COMENTARI DE LA PARAULA

Ull per ull, dent per dent... la cançó de l'enfadós

Gloria Monés

Completem avui les cinc antítesis amb les quals Jesús recalca al màxim que no havia vingut a anul·lar la Llei sinó a «dur-la a plenitud». La que acabem de llegir ha esdevingut proverbial: «Ull per ull, dent per dent.» Malauradament, encara és vigent i determina les conductes dels pobles i bona part de les relacions humanes, com la cançó de l'enfadós que es repeteix fins a enutjar qui l'escolta. Jesús considera que l'inventor d'aquesta cantarella és el Maligne i que els deixebles no s'han de deixar endur per ella, sinó resistir-se en qualsevulla situació en què es trobin. Ho exemplifica amb tres situacions: una bufetada, un plet, veure's obligat a portar una càrrega durant mil passes. Jesús opta per la no-resistència física a les pretensions del Maligne: «A qui et demana, dona-li, i a qui vulgui demanar-te un préstec, no li giris l'esquena.» Pel que fa a la darrera antítesi, «Estimaràs el teu proïsme i odiaràs el teu enemic», la segona part no es troba així en la Llei. L'hebreu, una llengua primitiva, no coneix el comparatiu. És una expressió forçada que equival a «No tens per què estimar el teu enemic», on el verb «odiar» s'hauria de tra-

duir sovint per «estimar menys». Jesús, però, va més enllà: «Estimeu els vostres enemics, *beneïu els qui us maleeixen; feu el bé als qui us odien* i pregueu pels qui us *maltractin* i persegueixin, perquè sigueu fills del vostre Pare que està en els cels, que fa sortir el seu sol sobre dolents i bons i fa ploure sobre justos i injustos.» El text alexandrí s'ha conformat amb la primera dita. Els recaptadors de tributs, mal vistos pel poble, perquè s'aprofitaven del seu càrrec per extorsionar la gent, no fan res d'extraordinari si estimen els qui els estimen, com tampoc els pagans, si saluden tan sols els seus germans. Es tracta d'una dita molt agosarada de Jesús pel que fa als enemics, que concorda plenament amb la manera com Déu Pare «el seu sol fa sortir sobre dolents i bons i fa ploure sobre justos i injustos», sense fer cap mena de distincions. «Sigueu, doncs, vosaltres perfectes aquí a la terra, com és perfecte el vostre Pare que està *en els cels*». Diumenge vinent començarem la Quaresma.

MN. JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista

CONSULTORI BÍBLIC

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Era Jacob tan bo i Esaú tan dolent?

Llegim a Gn 25,29-34 que Esaú arriba esgotat del camp. Era el caçador. Subministrava la carn a la seva família. I quan demana a Jacob que li doni una mica del guisat que està fent, aquest, en lloc d'oferir-li'n generosament un plat, li demana a canvi la primogenitura, que comportava uns drets de successió importants respecte del patriarcat familiar, drets no només econòmics, sinó també de consideració sagrada.

És evident que, atesa la rellevància que la primogenitura tenia, Esaú no fa bé de vendre-se-la per un plat de guisat. És una manca de respecte al pare, a la família, als avantpassats, a Déu mateix.

Però..., es pot defensar l'actitud egoista i aprofitada de Jacob? Em sembla que no. És més, fa l'efecte que gairebé estava esperant aquell moment, és a dir, que molt possiblement envejava Esaú.

Encara que tota la culpa, segurament, no era de Jacob. Ho veurem també en els esdeveniments del capítol 27, amb una acció completament reprovable de Rebeca, mare de tots dos germans, però amb una descarada preferència per Jacob, cosa que la porta a perpetrar una mentida gravíssima, que serà secundada en la seva maldat pel mateix Jacob: enganyaran l'espòs i pare Isaac en el llit de mort.

No puc resistir-me a dir de Jacob: «Renoï, quina perla!» Em resisteixo a acceptar que Jacob passi pel bo molt bo, i em resisteixo encara més que Esaú sigui titllat de dolent dolentíssim. En aquest cas, és evident que les relacions entre tots dos germans estaven greument deformades per l'egoisme.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge VII de durant l'any

Lectura primera

Lv 19,1-2.17-18

Estima els altres com a tu mateix

Lectura del llibre del Levític

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, soc sant. No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo soc el Senyor.»

Al·leluia

IJn 2,5

Els qui van cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

Evangeli

Mt 5,38-48

Estima els enemics

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva, del fons del cor beneeix el seu sant nom.

Beneeix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis dels seus favors. **R.**

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia; rescata de la mort la teva vida i et sacia d'amor entranyable. **R.**

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No ens castiga els pecats com mereixíem, no ens paga com deuria les nostres culpes. **R.**

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres com l'Orient és lluny de l'Occident.

Com un pare s'apiada dels fills, el Senyor s'apiada dels fidels. **R.**

»Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dona a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

»Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us

Lectura segona

ICo 3,16-23

Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranyos.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

Febrer

19. DIUMENGE

Diumenge VII de durant l'any. Verd. Lectures: Levític 19,1-2.17-18 / Salm 102 / 1 Corintis 3,16-23 / Mateu 5,38-48
SANTORAL: Conrad de Piacenza, erm., Gabí, prev. i mr.

20. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 1,1-10 / Salm 92 / Marc 9,14-29.
SANTORAL: Amada, rel., Eleuteri, b., Lleó, bisbe., beat Maurici Proeta, Nemesi i Potami, m.

21. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 2,1-13 / Salm 36 / Marc 9,30-37. O bé **Sant Pere Damià (ML)**, Blanc.
SANTORAL: *Misteriosa Llum de Manresa*. Claudi, mr., Dositeu, monjo.

Comença el temps de Quaresma

22. DIMECRES

Dimecres de Cendra, Morat. Lectures: Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis 5,20-6,2 / Mateu 6,1-6.16-18
SANTORAL: *Càtedra de Sant Pere*. Elionor, reina, Margarida de Cortona, rel.

23. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25. O bé **Sant Policarp (MO)**, Vermell.
SANTORAL: Marta d'Astorga, v. i mr.; beata Rafaela de Ibarra.

24. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,1-9 / Salm 50 / Mateu 9,14-15.
SANTORAL: beata Josepa Naval, rel., Lluci, Montà i companys, mr.

25. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,9-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32
SANTORAL: Cesari Nazianzè, metge; beat Sebastià d'Aparicio, rel., Valeri, erm.

El Sant 22 FEBRER

Santa Margarida de Cortona

Margarida de Cortona va néixer a la Toscana l'any 1247. El seu pare i la seva madrastra la van rebutjar quan era jove. Tot i que ella va intentar tornar a casa nou anys després, ells es van negar a acceptar-la, a ella i al seu fill, que havia nascut fora del matrimoni. D'aquesta manera, Margarida va anar als Frares Menors de Cortona, on va rebre asil. Els seus inicis a la comunitat no van ser fàcils, però amb el temps es va adaptar a la vida de la comunitat i va començar a cuidar les dones malaltes. Més tard, va servir els pobres malalts sense cap recompensa, subsistint només de l'almoina que rebia. Finalment, es va unir al Tercer Orde Franciscà Seglar, i el seu fill també s'hi va incorporar anys més tard.

Margarida va avançar ràpidament en l'oració, i es deia que estava en contacte amb Jesús, com ho demostren els freqüents èxtasis que patia. El 1286, va rebre una carta que li permetia treballar per als pobres malalts de manera permanent. Aleshores un grup de gent se li va unir en aquesta tasca, alguns la van ajudar econòmicament. Així va poder formar el seu grup de terciàries, que més tard van obtenir l'estatus especial com a congregació, conegudes com les *Poverelle*. Fins a la seva mort, l'any, 1297, Margarida va predicar contra el vici i molts, a través d'ella, van tornar als sagraments. El 1728 va ser canonitzada per Benet XIII.

Déu habita també en l'enemic

MERCÈ SOLÉ

(msoletey@gmail.com)

El calendari litúrgic té la peculiaritat de tenir com a eix vertebrador la Pasqua i, com que la Pasqua es regeix pel calendari lunar (és el diumenge després de la primera lluna plena de primavera), determinades dates poden oscil·lar quatre setmanes i escaig. L'inici de la Quaresma, doncs, interromp la seqüència de lectures del temps de durant l'any en punts variables cada vegada.

El Sermó de la Muntanya, que abasta dels capítols 5 al 7 de Mateu, queda tallat enguany. Però certament les lectures d'aquest darrer diumenge abans de la Quaresma semblen triades expressament per preparar-nos per al camí quaresmal.

En destacaria tres aspectes: en primer lloc, aquest «Estima els altres com a tu mateix» del fragment del Levític que llegim, i que Jesús farà seu com a part indestruïble de l'«Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, amb tota la força» (Mc 12,31, Mt 22,34-40 i Lc 10,25-28). Aquesta vinculació entre estimar Déu i els altres es reconeix també en la lectura de Pau, que afirma que «sou un temple de Déu i l'Esperit de Déu habita en vosaltres». La persona és, doncs, espai sagrat, habitat per Déu. El temple no és fora, sinó que és dins.

Seguint aquesta mateixa línia, s'estableixen en el passatge de l'evangeli la

fe, la confiança i el respecte necessaris com per pensar que en l'altre (també en l'adversari i fins i tot en l'enemic) hi ha també Déu. Els límits entre l'altre i jo cauen. I per tant aquesta lògica porta a la generositat i al deseiximent. És un passatge bonic i estimulante, que hauríem de tenir més present en les nostres picabaralles quotidianes. Però, certament, no és pas només un passatge per aplicar amb una certa ingenuïtat en les batesses de les relacions personals. Té a veure també amb confrontacions personals o col·lectives que ens posen en contradicció i que ens poden portar a la creu. Com viuen aquest passatge a Síria, a Ucraïna, al Congo o al Sudan del Sud i tants altres llocs del món on es viuen conflictes bèl·lics de gran crueltat? Jesús mateix no vivia en un context de cotó fluix, ben al contrari, i per tant devia ser ben conscient de la dificultat. L'anhel per fer present el Regne de Déu en el nostre ara i aquí, tal com apareix en el Sermó de la Muntanya, porta al conflicte i porta a abordar-lo sense pretendre l'anihilació de l'enemic, on també Déu habita. Jesús no defuig el conflicte, en cert sentit el provoca per no abandonar els més vulnerables, però el viu des de l'estimació per l'enemic. Gens fàcil. Per pensar i per pregar. La Quaresma ens hi ajudarà.

Testimonis de privacitat de llibertat

PACO PARDO

Recentment va tenir lloc la presentació del llibre *Víctimas secundarias. Cómo afectó a mi entorno mi entrada en prisión*, publicat per Asresola (Associació per a la reinserció sociolaboral). Al llarg de les 168 pàgines, cadascun dels vint-i-vuit col·laboradors narra com pensa que va ser per al seu entorn més proper l'impacte de la seva entrada a la presó.

Podem observar que pràcticament totes les persones que han publicat la seva història, ho han fet parlant de les seves mares, i és que a la presó és on més es pot valorar l'amor incondicional d'una mare.

La presentació es va fer a l'antiga presó Model de Barcelona, a la qual va assistir un elevat nombre de persones. El lloc, a causa de la temàtica del llibre, era el lloc adient pel que representava, ja que la majoria de les vint-i-vuit persones privades de llibertat que han escrit el llibre van començar el seu malson en aquest lúgubre indret.

El pròleg de *Víctimas secundarias* està escrit per sor Viqui Molins, coneguda de tots per les seves incansables tasques de voluntariat.

Entre els assistents, cal destacar Francisco Javier Moreno, primer director de la presó de Brians 1 i doctor en Psicologia; Fernando Oriente, advocat criminalista i col·laborador d'Asresola; el P. José María Carod, religiós mercedari; Montse Barcelona; Dolors Valverde; Mercè Vera; Josep Claret i sor Josefa, així com algunes persones que en el seu dia van estar privades de llibertat, voluntaris i amics. Una menció especial per a sor Conchi García, que va ser l'encarregada de fer la meua presentació. A tots ells el meu agraïment més sincer.

El reportatge fotogràfic va anar a càrrec del meu amic Carlos Mesa, que, uns dies després, em va fer una entrevista a *Més que cinema*, programa de Ràdio Sant Vicenç

dels Horts. Gràcies, Carlos. També vull i volem agrair a Àngels i Teresa, coordinadores d'activitats de la Model, la inestimable ajuda que ens van oferir.

El llibre està a la venda a Ama-

zon. Ens agradaria molt que quan el llegiu, ens envieu la vostra opinió a pacopardo@asresola.es. L'import de les seves vendes va destinat a ajudar persones privades de llibertat.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Postals des d'Andalusia

El monjo i el silenci

S'apropa la Quaresma i el P. Bernardo García Pintado, monjo benedictí a Silos, acaba d'oferir-nos un nou llibre, *Por el silencio, al jardín de la armonía*, amb pròleg de fra Luis Javier García-Lomas. Sempre recordaré els meus encontres personals amb aquest monjo poeta, amb qui vaig tenir l'honor d'escriure un llibre, *Coloquios con un monje poeta*. Va ser llavors quan descobria l'encant dels seus poemes, la bellesa dels versos, la profunditat dels missatges, l'espiritualitat íntima de la vida monacal i la seva ànima de nen, el cor jove i la silueta d'home madur, obert sempre a un matí d'esperança, com guspira lluminosa de la seva vida entre claustrs, pregàries, el xiprer de Silos i la seva relació amb tantes persones, matrimonis, joves, visitants, turistes, mantenint alguna cosa semblant a un acompanyament que els orienta i els enforteix.

El P. Bernardo, en aquest llibre, canta al silenci, n'exalta el poder, el converteix en flama de llum amb les seves poesies i el fa «escalar» fins a la presència de Déu. I el defineix així: «Déu és Silenci.» És com si el silenci fes créixer l'amor i l'amor niés en les seves abraçades més íntimes.

El monjo amic ens relata la seva relació-unió amb el silenci: «M'he arraulit a la falda del Pare, amb la claror de l'Esperit Sant i sota la mirada del Verb per poder balbotejar algun mot del silenci en Déu.»

Enhorabona pel seu nou llibre, pels seus nous batecs per escrit, pel seu regal esplèndid! Amb ell, ens posarem a parlar amb aquest «silenci» que reverbera amor, llum i pau a les nostres vides i al nostre cor.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Publicitat a la catedral de Barcelona

Des de fa un temps, l'anunci d'una coneguda marca de telèfons cobreix la bastida de les obres de rehabilitació que es fan a la catedral de Barcelona. L'anunci ha creat estupor entre alguns feligresos. És la casa del Senyor, no és el lloc per posar-hi un anunci que, a més, contribueix al consumisme.

MARIA ARMENGOL

La catedral de Barcelona, com qualsevol edifici històric, té unes necessitats de manteniment que provoca que hi hagi obres contínues, amb bastides que entorpeixen la visió i que determinats espais no es puguin fer servir durant un cert temps.

Aquestes obres de manteniment tenen un cost elevat que la catedral ha d'assumir i per a les quals busca el finançament necessari. La principal font de recursos propis és la que produeixen les visites, com en la majoria de monuments, a les quals es poden afegir subvencions puntuals si el projecte s'hi adiu.

Per a les obres que s'estan desenvolupant actualment, s'ha trobat una nova possibilitat de col·laboració: l'ús de les bastides per a la publicitat. Aquesta opció s'ha utilitzat ja en molts altres monuments, tant de la ciutat com d'arreu del món, i, a més de la seva aportació al sosteniment econòmic de l'obra, intenta dissimular la lletjor de les bastides que encerclen l'edifici. El Capítol de la Catedral de Barcelona vetlla perquè les imatges que s'exhibeixen siguin respectuoses amb el context i que el contingut no pugui ofendre la dignitat de l'edifici

MN. JOSEP MARIA TURULL
Responsable de Culte i Fàbrica de la catedral de Barcelona

El rescat de la memòria local

L'article *El rescat de la memòria local*, de la periodista i escriptora Carme Escales, té molt merescut la secció En Primer Pla de *Catalunya Cristiana*, del 5 de febrer passat, i el subratllat a l'editorial.

L'article sobre el llegat de Giuseppe Verdi en un número anterior de la revista també va ser magnífic.

Enhorabona a l'autora i també a *Catalunya Cristiana* per anar-hi incorporant noves sensibilitats no estrictament religioses. En aquest sentit, demanar més articles d'en Lluís Foix i d'en Xavier Graset.

I, naturalment, reiterar l'agraïment als «clàssics de la casa», com Eduard Brufau, Carme Munté i tants d'altres que cada setmana ens donen càrrega positiva.

Moltes gràcies!

JAUME ESTRUCH PUIG

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Educació en valors a través del setè art

Assumpta Montserrat i Montserrat Claveras són les autores del llibre «Un viatge de cinema», d'Editorial Claret

MAC
Barcelona

Editorial Claret acaba de publicar un nou llibre, on el cinema és el cordó umbilical que fa que el lector pugui descobrir els valors cabdals de les diferents cultures i religions d'arreu del món amb el propòsit de cercar respostes als reptes de la societat globalitzada actual. *Un viatge de cinema*, escrit per Assumpta Montserrat i Montserrat Claveras, proposa un ample ventall de pel·lícules, curtmetratges i documentals per tal de dinamitzar equips de treball. Totes dues autores són docents i apassionades del setè art.

«És un llibre d'aventures que ens endinsa en el descobriment de valors essencials i ètics que uneixen totes les cultures. Podríem dir que és un "tot en un": llibre de lectura amb capítols de curta durada i independents entre si, que alhora presenta nombroses propostes d'activitats per al treball a l'aula i en família, amant amb recursos cinematogràfics d'actualitat», explica Assumpta Montserrat.

I afegeix: «La idea és que els joves visquin d'una forma interactiva allò que els passa als personatges (la Patricia, en Marc, en Lluç i la Maria) en la seva volta al món, s'interroguin i facin propostes a la recerca d'un món millor. D'alguna manera, hi queda recollit també el treball per als objectius de desenvolupament sostenible, a iniciativa de l'ONU, amb la mirada posada en el 2030: una feina en comú per a l'erradicació de la pobresa, la defensa dels drets humans i el benestar de les persones i del planeta.»

L'Assumpta informa que «el llibre va destinat fonamentalment als

nois i noies de 10 a 18 anys, aproximadament. Val a dir, però, que s'adreça a tot tipus de públic que vulgui gaudir d'una volta al món plena de reflexió i amb un impuls cap a l'acció a través de l'art del cinema. Pensem que pot ser una bona eina dins de l'àmbit educatiu, ja que a l'entorn d'aquest llibre es pot articular tota la programació del curs. Va adreçat a les matèries curriculars de valors ètics i cívics, tutoria, arts, socials, ciutadania, emprenedoria, pla lector, entre d'altres».

Valors de l'humanisme cristià

Montserrat Claveras recorda que el cèlebre filòsof Julián Marías afirmava que el cinema «és una anàlisi de l'home, una indagació de la vida humana». «Jo hi estic d'acord. Cada pel·lícula explica una història, o més d'una, a partir de la qual podem anar revelant els diferents aspectes i valors de la vida humana. És, doncs, el cinema —i ho ha estat des d'un bon començament— una bona eina per transmetre l'humanisme cristià. El cinema ens parla de l'home. De fet, molt professorat de diferents matèries l'utilitza. Seure davant d'un film ens dona a conèixer històries diverses, davant les quals, com a espectadors, ens hi situem d'una manera activa.»

En el pròleg, les autores assenyalen que el cinema pot contribuir a reconnectar-nos «amb la nostra dimensió més essencial i espiritual». La Montserrat, que és diplomada en Ciències Religioses i professora de religió, posa

en relleu que «Jesucrist explicava en paràboles allò que volia que els deixebles i seguidors coneguessin per tal de canviar comportaments, actituds, pensaments, etc. El cinema fa el mateix: explica històries, narracions... que ens ensenyen i ens fan descobrir quines actituds són les que valen la pena viure i volem canviar. En el llibre, els protagonistes recorden pel·lícules que la seva professora els ha anat mostrant al llarg del curs, a partir dels valors que van vivint en la seva experiència en el recorregut pel món. Alguns d'aquests valors són humans, i n'hi ha d'evangèlics i transcendents».

Entre les pel·lícules que es recomanen en el llibre n'hi ha que tenen un component musical palès, com ara *Los chicos del coro* (2004), *El solista* (2009), *El professor de violí* (2015) o *Tenor* (2022).

«Són pel·lícules que posen la mirada en la potencialitat que té la música en l'ésser humà i com esdevé clau en el seu creixement personal, emocional i espiritual. Valors com l'empatia, l'escolta, la resiliència o la superació es fan visibles en l'evolució dels personatges. M'agrada ressaltar el missatge que transmet Dustin Hoffman al film *El cor* (2014), on exposa als nois que molts d'ells no seran músics, però "tot això que heu après

aquí us servirà per a la vida". Aquí rau el valor intrínsec de fer i escoltar música», assegura Assumpta Montserrat, que és doctora en Comunicació i Música, i professora de música.

«Cal destacar també —constata l'Assumpta— tots els beneficis de desenvolupament que la neurociència està aplicant a l'àmbit de la psicologia de la música. Hi ha estudis que demostren com el cos callós del cervell de músics, com ara els pianistes, presenta un gruix més gran, que facilita un intercanvi més ràpid entre els dos hemisferis cerebrals, tot establint connexions motores, visuals, auditives, racionals, emocionals...»

Un viatge de cinema ofereix grans novetats. Una és que es tracta d'un llibre interactiu. «La idea és formar una xarxa d'intercanvi de pel·lícules que comuniquin valors, on tothom aportí informació i alhora se'n beneficiï», expressa Montserrat Claveras. Així mateix, comenta que «una altra novetat és l'índex de curtmetratges. Creiem que són molt útils; per la seva curta durada, afavoreix posar-se a veure'ls. I des del punt de vista narratiu, ens hem adonat que hi ha conceptes molt importants que s'hi poden explicar i s'hi expliquen de manera molt sintètica alhora que profunda.»

El llibre, publicat per Editorial Claret, té 162 pàgines.

Una les pel·lícules recomanades és «El solista» (2009).

Tot recordant Delfí Dalmau i Argemir

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

El 27 de gener moria a Lliçà de Vall, on vivia, Delfí Dalmau, durant molts anys col·laborador de *Catalunya Cristiana* en unes pàgines on parlava dels campanars de Catalunya, un tema dels nombrosos que dominava. Va escriure llibres com *Per l'escala secreta: campanars i campanes a les Valls d'Àneu* (2001), *55 campanars singulars* (2010), va ser coautor de *Campanars i campanes del Pallars Sobirà* (2014) i autor també d'*El silenci de Déu* (2001) i d'altres títols.

Era fill de Delfí Dalmau i Gené, pedagog, escriptor, lingüista i esperantista, un gran intel·lectual fill de Figueres i molt vinculat a Barcelona, Terrassa i Sabadell, que ja procedia d'una família culta. Delfí Dalmau i Argemir tenia 95 anys. Havia nascut el 1927 i va dedicar tota la seva vida a la cultura i a l'ensenyament, però també va tenir cura de divulgar i reeditar part de la singular obra del seu pare.

Vinculat a Caldes a través de l'Acadèmia Montbui, el recordo a finals de la dècada dels cinquanta, amb un posat de senyor, una humilitat tan gran com la seva erudició i una pedagogia modèlica. A través de visites, volia que els seus alumnes fossin la *crème de la crème* i era capaç de treure aigua d'un pou sec, tot descobrint les excel·lències d'un alumne que qualsevol mestre a l'època donava com a cas perdut.

Molts anys després, quan a través de *Catalunya Cristiana* vam estar de nou en contacte, continuava sent la mateixa persona, «el senyor Dalmau», que havia conegut feia dècades. Igual de modest i erudit, sempre discret i adorat pels seus alumnes, fins al punt que les Aules d'Extensió Universitària de Caldes de Montbui reben el nom d'Aules Caldes Delfí Dalmau i Argemir.

Delfí Dalmau, entre els anys 2019 i 2020, va engegar la pàgina web www.campanars.cat, on aplega un total de 2.250 campanars catalans fotografiats i mesurats, dels quals 1.837 corresponen a torres campanar parroquials i 863 no parroquials o espadanyes, una eina molt útil com a consulta, una part de la qual es troba publicada a la nostra revista.

Era una persona de pregon sentit religiós i home conciliador. Descansi en pau i el nostre condol a la seva vídua, família i amics.

Flickr / Luz Adriana Villa

Certs virus es poden fer servir per guarir la malaltia anomenada «pell de papallona».

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Hi ha virus que serveixen per guarir certes malalties de la pell

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Normalment associem la paraula *virus* amb la idea de causant de malaltia. Doncs us haig de dir que no sempre és així. La investigació de les diferents classes de virus ha portat a coneixements insospitats. I mireu que s'ha treballat molt per esbrinar les conductes d'aquesta mena d'agents quan són infecciosos. Un exemple: el laboratori que dirigeix el biòleg Colin Carlson, de la Universitat de Georgetown, ha arribat a mig milió d'informacions sobre 9.521 virus i els seus 3.692 hostes, per acumular dades sobre possibles pandèmies. Entre altres coses, s'ha vist que són 79 les diferents espècies de ratpenats que són portadors del Covid-19, que tant ens ha afectat últimament.

Però la novetat científica que avui us vull comunicar és una altra. S'ha constatat que certs virus es poden fer servir per guarir la malaltia anomenada *pell de papallona*, que és una epidermòlisi congènita, una afecció cutània que comporta formació espontània de butllofes i ferides que s'infecten amb facilitat. El der-

matòleg americà Peter Marinkovich, investigant amb el seu equip, ha trobat que el virus de l'herpes modificat genèticament pot contribuir a reduir els símptomes i les conseqüències d'aquesta malaltia. Després d'unes proves en cultius de cèl·lules que, tractades amb aquest virus modificat, produïen la substància que col·lapsa la malaltia (una col·làgena), decidiren fer una prova en pacients que s'oferissin voluntàriament. Van ser deu els qui es prestaren a fer d'objectes de l'experiment. I... l'èxit va ser total, un resultat més bo del que s'esperava, sense que se'n produís cap efecte secundari. Les butllofes i les ferides es van guarir ràpidament, i els teixits cutanis es van refer, bo i recuperant la unió i l'elasticitat.

Ara aquests investigadors estan preparant un assaig a gran escala que podria beneficiar no tan sols els afectats per aquesta malaltia, sinó també els que pateixen altres malalties genètiques de la pell. No cal dir que els desitgem un èxit complet. Ja veieu, doncs, a quins extrems arriben les investigacions de laboratori.

GENT DE CASA

Josep Mercadal Peyrí

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

El metge Josep Mercadal Peyrí va néixer a Barcelona el 12 de desembre del 1903. Va obtenir el títol de llicenciat en Medicina a la Facultat de Barcelona el 1925. Va treballar a la càtedra de dermatologia que portava Jaume Peyrí Rocamora, familiar seu i després sogre. Va ampliar estudis a París amb els millors dermatòlegs de l'època; després va tornar a Barcelona i va aconseguir el títol de doctor.

Apassionat de l'automobilisme, en el seu temps d'estudiant, als anys trenta, el veiem participant en ral·lis esportius del Reial Automòbil Club de Catalunya.

El doctorat el va obtenir el 1933 a la nova Universitat Autònoma de Catalunya. Fou el primer metge que es va doctorar en aquesta universitat, fet que li comportaria maldecaps, ja que, el 1941, en invalidar-li el títol el nou règim, va haver de presentar de nou la tesi a la Universitat Central de Madrid, que portava per títol *El desequilibrio ácido-básico de la sangre y la orina en las enfermedades cutáneas*.

Des de bon començament, el 1933 s'incorporà tant a la protecció de menors com a la lluita antivenèria.

Va ser cap de servei i va obrir nous dispensaris a Barcelona: el Sagrat Cor, a la rambla de Catalunya, i Pere IV, al Poblenou. Va exercir d'inspector de sanitat el 1934 i va ser condecorat per la Creu Roja.

Exercí de professor de dermatologia a la universitat fins al 1951; després va treballar als hospitals Clínic, Creu Roja de l'Hospitalet i Sant Pere Claver. També va participar en jornades, congressos i trobades internacionals de la seva especialitat.

Catòlic, va presidir la Germandat Mèdico-Farmacèutica de Sant Cosme i Damià entre el 1956 i el 1961. Vinculat a associacions de metges catòlics, el 1967 a Brussel·les participà en la fundació de la Federació Europea d'Associacions de Metges Catòlics. Va ser elegit i reelegit president de la Federació Internacional durant els anys 1971 i 1976, període durant el qual presidí el congrés celebrat a Barcelona el 1974.

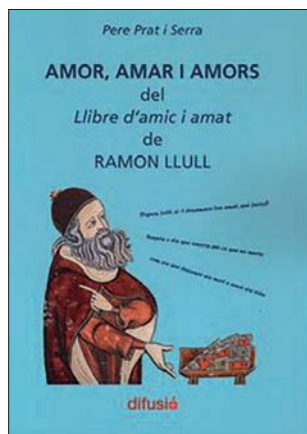
Membre de la Reial Acadèmia de Doctors des del 1950 i numerari de la de Medicina de Catalunya des del 1970, en la seva vida personal, el doctor Mercadal es va casar amb Maria Teresa Peyrí i Dalmau, filla del seu mestre Jaume Peyrí. Dels sis fills del matrimoni, dos seguiren l'exercici de la medicina com el seu pare i el seu avi; un en dermatologia i l'altre en pediatria. Avui, una nova generació Mercadal de metges i metgesses continua la vocació familiar; algun també en l'especialitat dermatològica.

El metge Josep Mercadal va morir a Barcelona el dimarts 10 de febrer del 1976, als 72 anys. El comiat va tenir lloc a la parròquia de la Puríssima Concepció amb una nodrida assistència de metges i personalitats.

© Arxiu Maite Mercadal

Conferència del doctor Josep Mercadal al Congrés Europeu de Metges Catòlics a Malta (1964).

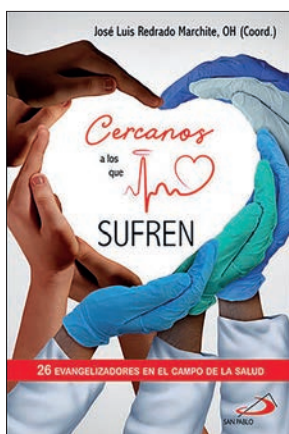

PERE PRATS I SERRA

Amor, amar i amors del «Llibre d'amic i amat»

Difusió, Publicacions i Vídeos, 2023, 80 pàg.

Ramon Llull utilitza molt les tres paraules del títol, que ajuden a entendre la relació entre l'amic i l'amat (home i Déu). Aquest estudi les analitza a partir de les mateixes expressions de Llull, una mena de paràfrasi de les paraules del beat, que ajuden a penetrar en el sentit profund del *Llibre d'amic i amat*.

JOSÉ LUIS REDRADO MARCHITE

Cercanos a los que sufren

Editorial San Pablo, 2023, 292 pàg.

En aquest llibre se'ns presenta un selecte nombre de semblances d'homes i dones que, en la seva tasca d'evangelitzadors i en el seu oferiment de caritat sota forma de salut, han estat i són un exemple d'acció i fidelitat a Jesús. El seu objectiu és ajudar a dinamitzar, orientar i estructurar la Pastoral de la Salut.

LLEONARD DEL RIO CAMPMAJÓ

Coral de Santa Maria d'Igualada (1939-2020)

Edicions del Rec, 2023, 596 pàg.

En aquestes pàgines se'ns dona a conèixer la història de la Coral de Santa Maria, «la qual ha representat una positiva i generosa aportació a la ciutat d'Igualada», explica en la introducció el seu autor, Leonard del Rio Campmajó. El volum inclou uns interessants apèndixs i un complet índex onomàstic.

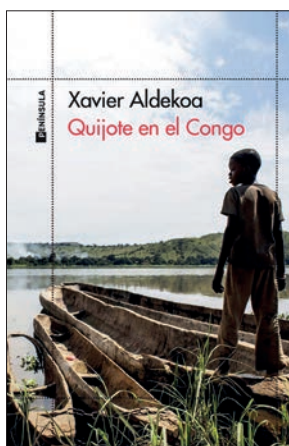

JOSEP ORTIZ

L'artefacte

Edicions de 1984, 2023, 512 pàg.

Durant la Segona Guerra Mundial, el físic hongarès András Éber participa en la construcció de les primeres bombes atòmiques. Vint-i-sis anys més tard, decideix escriure les seves memòries. Aquest viatge al passat el portarà a fer un descobriment desconcertant que capgirarà la visió que tenia de la seva vida.

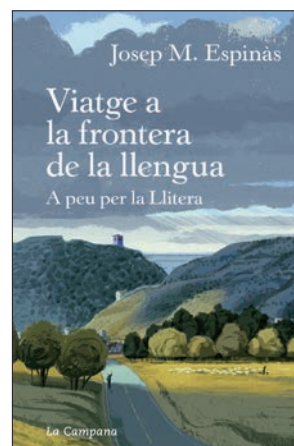

XAVIER ALDEKOA

Quijote en el Congo

Ediciones Península, 2023, 352 pàg.

Al llarg de més de 4.700 quilòmetres, el riu Congo és una porta oberta a la història, la cultura i les tradicions dels pobles que habiten les seves ribes. El reporter Xavier Aldekoa ha recorregut el gran riu africà des de les seves fonts fins a la desembocadura per endinsar-se en una regió rica, ferida i vital.

JOSEP MARIA ESPINÀS

Viatge a la frontera de la llengua

La Campana, 2021, 240 pàg.

On és exactament la Llitera? Quin català es parla en aquesta comarca de l'Aragó? Josep M. Espinàs converteix l'experiència de caminar —i descobrir— en una narració viva, en una crònica que es llegeix com si el lector també s'aventurés per camins desconeguts. Una obra excepcional en la literatura de viatges.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA

andreusotorra@gmail.com

No es pot parlar de deconstrucció de la *Terra baixa* original perquè el que han fet els dramaturgs Pablo Ley i Carme Portaceli en aquesta nova versió és una reconstrucció del crim que Àngel Guimerà va deixar embastat. «He mort el llop!»... i capa casa. Així ha estat des de fa 125 anys. De la mateixa manera que el «ser o no ser» de Shakespeare deixa clar sempre que «aquest és el dilema».

Semblava que *Terra baixa* era un d'aquests clàssics que no admetia gaires retocs: la muntanya, el llop, la pastura, el mas, la submissió de

La Rosa de Foc del Manelic

la dona, el caciquisme de l'amo... Doncs sí que es pot retocar. Pablo Ley i Carme Portaceli han adaptat una *Terra baixa* que sembla feta de cap i de nou. I el que té més mèrit: sense defugir l'època en què Àngel Guimerà la va emmarcar, però enquadrant-la ara en el context històric d'aquell moment.

És així com el crim passional del Manelic contra l'amo Sebastià esdevé un crim de caràcter social embolcallat per la febre de l'anarquisme que va caracteritzar Europa i també la Barcelona i la Catalunya de finals del segle XIX i principis del segle XX.

Tot el text de *Terra baixa* hi és al complet. Però vist amb la distància que dona el temps, des dels ulls del segle XXI, quan ja es coneixen les conseqüències de les lluites obres, de les successives dictadures, de la guerra civil, de les dues guer-

res mundials, de la reviscolada del feixisme...

Pablo Ley i Carme Portaceli han afegit dos personatges a la seva reconstrucció que s'afegeixen al microcosmos humà del Mas Bordís on hi ha la hisenda de l'amo Sebastià: una periodista que narra els fets i ajuda a reexplicar la investigació posterior al crim i un comissari de malnom El Vinagret que s'inscriu en els temps de repressió de finals del segle XIX contra l'anarquisme i l'obrerisme després dels atemptats com les bombes de la processó de Corpus al carrer Canvis Nous o la bomba del Liceu.

Són gairebé dues hores i mitja que, sense saber com, passen volant. Aquesta *Terra baixa* és de revisita imprescindible tant per a aquells espectadors veterans que coneixen l'obra com per a aquells més joves que s'hi enfrontin per primera vegada. I ho és per descobrir l'especulació literària que ha fet la dramàrgia; per constatar com un personatge sempre infantil de la Nuri es transforma en un personatge adult i agafa un gran protagonisme que fa créixer l'actriu i cantant Kathy Sey, un regal que obre i tanca la trama com un lament amb un cant emblemàtic com *Le temps des cerises*, una cançó francesa de l'època de *Terra baixa* relacionada amb la Comuna de París.

L'actriu Anna Ycobalzeta (Marta) i l'actor Eduard Farelo (Sebastià) en un moment de «*Terra baixa* (Reconstrucció d'un crim)».

«TERRA BAIXA (RECONSTRUCCIÓ D'UN CRIM)», d'Àngel Guimerà

VERSÍO: Pablo Ley

INTÈRPRETS: Pepo Blasco, Laura Conejero, Mohamed El Bouhali, Borja Espinosa, Eduard Farelo, Mercè Mariné, Roser Pujol, Manel Sans, Kathy Sey i Anna Ycobalzeta

DIRECCIÓ: Carme Portaceli Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona

Fins al 26 de febrer. Gira posterior per escenaris catalans

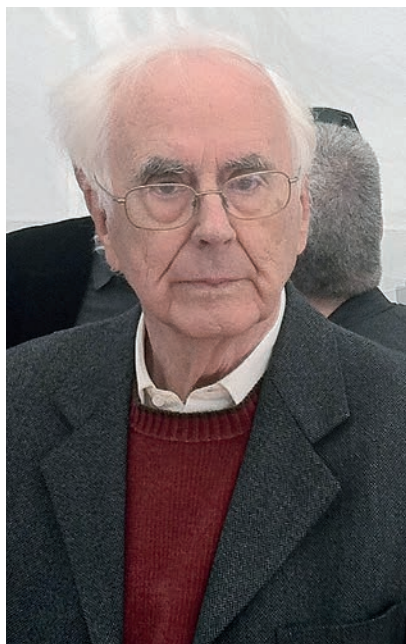
AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

PERE FABREGUES I MORLÀ

Llibreter jubilat

L'Espinàs
més proper

Amb l'Espinàs vaig tenir una bona relació, d'aquelles que no em permeten presumir de gran amic, però..., sí que la seva bonhomia i bon humor el feien proper.

Els seus llibres, plens d'anècdotes, ajudaven a conèixer millor el país i d'això vull parlar; d'un parell d'anècdotes que m'han vingut a la memòria, tot i que han passat un munt d'anys.

Una bona tarda, en un pis de l'Eixample, tot preparant una sortida per anar a cantar ves a saber on, ens anàvem a prendre un tallat i només tenien sobres d'aquells de cafè soluble. En aquella època, era tota una novetat i en Josep Maria ens va ensenyar com dissoldre a l'aigua el cafè sense fer grumolls. L'Espinàs era un home de món i gaudia de les coses senzilles que fan la vida més agradable.

Divendres a la tarda, dos dies abans del seu traspàs —no crec en bruixes!—, estava fent neteja de discos i em van venir a les mans un parell de vinils petits que ens va dedicar a la meva dona i a mi. Han estat per a nosaltres una mena de comiat, també senzill, i que, ves a saber per què, se'ns ha fet entranyable.

La gent s'hi trobava bé, amb la seva companyia, i ell n'era l'artífex. Una de les dedicatòries, del disc de cançons tradicionals catalanes, amb una lletra clara i entenedora, deia: «A Pere i Mary, cordialíssims companys d'aquesta nit.» I, en canvi, en un altre, amb les cançons que va traduir d'en Brassens, deia: «A Pere i Mary, demanant que em perdonin si he desafinat més del que és decent. Amb l'amistat de...» Com he dit, entranyable. No hi ha la data, però els discos deuen tenir uns seixanta anys.

Abans de fer-se editor, a casa nostra, La Llar del Llibre, li vam publicar uns quants volums que titulàvem *A la vora de... l'Avui*, una tria dels seus articles i també alguna de les seves novel·les, tot amb una bona acollida per part dels lectors.

Pel meu ofici, hi vaig tenir relació principalment en signatures d'autor. El que volia ressaltar, que va ser una virtut i ens convé d'imitar-lo: la bonhomia i el bon sentit de l'humor, i, des d'aquesta manera, estimar i fer estimar el teu país. Com ell ens va ensenyar, el país és essencialment patrimoni dels que hi vivim, perquè el millor sempre serà el bon tracte amb les persones.

A reveure, Josep Maria!

UN NOU LLINDAR

Sigueu bons del tot!

La temptació a la mediocritat és cada dia més freqüent. Passa a tots els nivells i àmbits de la vida, precisament quan tenim l'oportunitat d'un ideal millor. Ser bons del tot és la invitació a aprofitar l'oportunitat i aconseguir aquest ideal. Acontentar-se amb la mediocritat és símptoma d'una voluntat feble i d'un esperit que no aspira a viure el procés normal de la maduresa humana. La confiança que ens dona l'ideal evangèlic, ple de sinceritat i coherència, ens pot obrir camins nous de superació personal i de reforma social, que sempre és el seu resultat immediat.

En termes cristians, es parla d'una nova saviesa, ben diferent de la que és pròpia d'una persona orgullosa i que es tanca en ella mateixa, posant totes les dificultats a allò que li podria donar un major desplegament humà i espiritual. Ser bons del tot ens situa en l'itinerari d'arribar lluny i deixar de banda tot allò que ens desfigura i ens impedeix créixer i avançar. La bondat a què som cridats exclou tota malícia, venjança i rancúnia, i demana una actuació que vagi més enllà d'allò que està establert i que creiem correcte. També a l'Església, entre nosaltres, tenim el perill de practicar una ètica de mínims i quedar-nos en la ridícula d'una visió legalista que no arribaria a la categoria d'un amor que té en compte la persona per damunt de tot.

A Jesús, quan se li demana què s'ha de fer per aconseguir el millor ideal de vida, després de dir el que està establert, respon de forma contundent: «Si vols ser més perfecte...» i tot seguit fa la proposta d'una radicalitat evangèlica que romp amb la mediocritat d'una vida que impedeix o anul·la la llibertat. Ens vol lliures i bons del tot.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 19 de febrer**, a les 17.30, concert de Bpipes Duo. Taquilla inversa (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

PAPA FRANCESC

El **dimarts 21 de febrer**, a les 18.00, l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura organitza una taula rodona sobre *10 anys del papa Francesc. Una mirada des de la comunicació* amb el bisbe Sergi Gordo, Antonio Pelayo, Silvina Pérez, Míriam Díez i Alba Sabaté. Inscripcions: obs@blanquerna.url.edu.

TAIZÉ

El **dimarts 21 de febrer**, a les 20.00, pregària de Taizé a l'església del col·legi Lestonnac (c/ Aragó, 284 - Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts del 21 de febrer al 28 de març**, a les 19.00, seminari *Llum sobre gènere, sexe i orientacions sexuals* amb Enric Vilà (tel. 933 172 338).

CARLO ACUTIS

El **dijous 23 de febrer**, a les 18.00, Antonio Salzano, mare de Carlo Acutis, signa exemplars del seu llibre *El secreto de Carlo Acutis* a Llibreria Paulines de Barcelona (ronda Sant Pere, 19-21).

ESPAI PALAU

El **dijous 23 de febrer**, a les 19.00, Montse Escribano reflexiona sobre *Simone de Beauvoir. No es neix dona, s'arriba a ser-ho*. Inscripcions: centre@espainterioritatpalau.com.

PREGÀRIA

El **dijous 23 de febrer**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco (salesians de Barcelona); el **dissabte 25**, a les 10.30, silenci i pregària. Informació: tel. 934 291 803.

PASTORAL OBRERA

El **dissabte 25 de febrer**, a les 10.00, XXXV Jornada d'Estudi i si

escoltem la gent jove? al Seminari conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231) o per videoconferència (pastoral.obrera.cat@gmail.com).

CATECÚMENS

El **dissabte 25 de febrer**, a les 17.30, ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral de Barcelona.

PASTORAL FAMILIAR

El **dissabte 25 de febrer**, a les 18.00, jornada per la vida *Amb tu per la vida, sempre*: rosari i missa presidits pel bisbe Javier Vilanova a la basílica de la Mercè de Barcelona. Organitza: Secretariat de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 25 de febrer**, a les 19.00, vetlla de Quaresma; el **diumenge 26**, a les 19.00, audició del cor Lèrnia (c/ Anglí, 55 - Barcelona).

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 20 de febrer**, a les 21.00, sessió *La vocació cristiana avui* amb Xavier Montané a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del Penedès (pl. Santa Maria, 7).

Terrassa

CENDRA

El **dimecres 22 de febrer**, a les 20.00, Mons. Salvador Cristau presideix la missa de Dimecres de Cendra a la catedral de Terrassa.

ANDALUSIA

El **diumenge 26 de febrer**, a les 11.00, el bisbe Salvador Cristau presideix a la catedral de Terrassa la missa amb les entitats andaluses amb motiu de la proximitat del Dia d'Andalusia.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les parròquies siguin cada cop més comunitats de fe, fraternitat i acollida als més necessitats

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals

Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcristiana

 catalunya_cristiana

 Catalunya Cristiana

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Pilarín Bayés, Víctor Codina, Pere Fàbregues, Quique Fernández, Tica Font, Juanjo Fernández, Antonio Gil, Mercedes Haydon, Mario Mercader, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Rodrigo, Moreno, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Mar Pérez, Quique, Ramon Rial, Josep Rius Camps, Manel Salas, Mercè Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - Dipòsit Legal B14.387/79

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

IGNASI MIRANDA

La història d'Emmanuel Taban, de 45 anys, seria ben normal si no fos perquè la seva situació actual és fruit de la superació d'entrebancs que van posar en joc la seva vida a partir de l'any 1994, quan va iniciar un viatge, amb només 16 anys, ple de perills. Va haver de deixar el seu país, el Sudan, fortament castigat per la guerra. Gràcies a la generositat de moltes persones, va arribar a Sud-àfrica, on, amb l'ajuda dels Missioners Combonians, va aconseguir fer realitat el somni de convertir-se en pneumòleg. Aquest èpic viatge l'ha recollit en primera persona al llibre *El chico que nunca se rindió* (editorial Mundo Negro).

En els primers capítols, vostè explica el difícil context personal, familiar i social que vivia al Sudan entre la segona meitat dels anys vuitanta i principis dels noranta del segle passat.

Què va aprendre d'aquells primers anys de vida?

Tothom al poble vivíem aquestes mateixes circumstàncies i ens vam veure obligats a acceptar-les com una cosa normal. Avui veig que eren unes circumstàncies inhumanes en què ens faltava de tot, i no puc considerar-la una vida normal on una persona pugui créixer.

El 1994 comença aquesta incerta aventura, un viatge buscant refugi. Com és l'inici d'aquesta emigració?

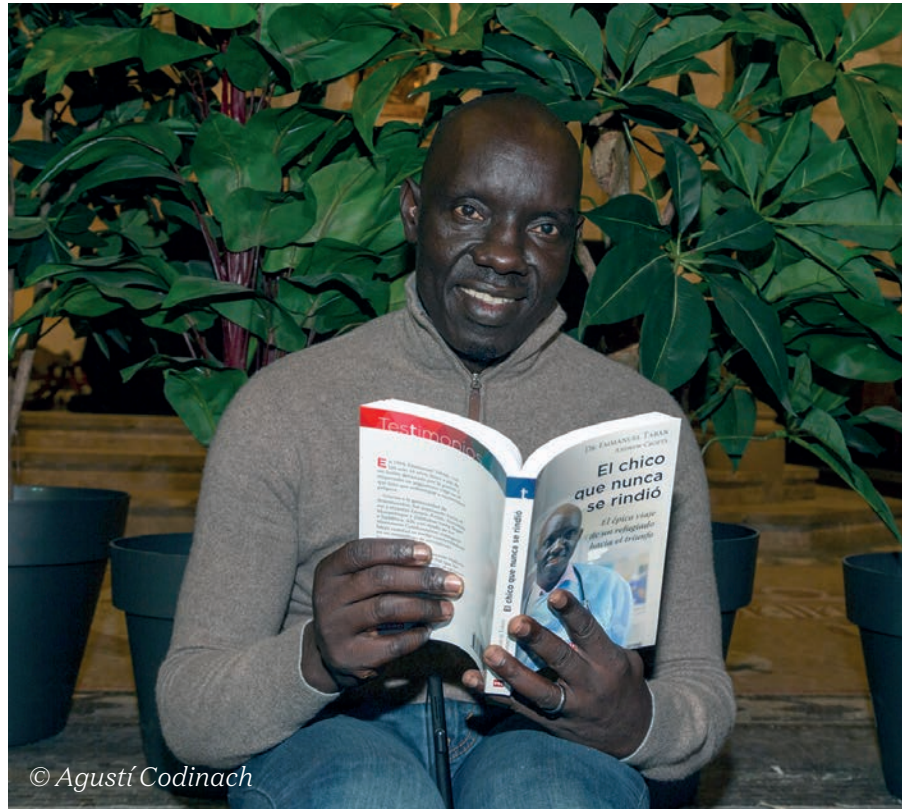
L'inici d'aquest viatge va tenir lloc perquè les forces governamentals em van arrestar, sospitaven que fos un espia, em van torturar i em vaig convertir temporalment a l'islam. L'exèrcit del nord em va portar al nord-est del país, a una escola alcorànica. Així és com tot va començar.

A Sud-àfrica, amb l'ajuda dels combonians, desenvolupa l'itinerari universitari de Medicina.

Què destacaria d'aquella etapa?

El moment de poder estudiar Medicina va ser com materialitzar i confirmar el propòsit que Déu havia disposat per a mi. Calia, però, que jo hi afegís la determinació, la passió i la constància. Ara puc dir que vaig néixer per ser metge i que Déu em

Emmanuel Taban, pneumòleg sud-sudanès

© Agustí Codinach

«La pobresa a l'Àfrica és conseqüència de la gent, no de Déu»

va plantar la llavor al cor. Tot l'èxit que assolim en la vida implica sacrificis, suor i dolor, i per a mi la graduació en Medicina va ser aquesta victòria que donava sentit a tot el patiment anterior, i em permetia anar-lo oblidant. La vida mai no és fàcil. L'important és centrar-nos en l'objectiu, en la crida, en el propòsit que tenim.

En el penúltim capítol del llibre, diu que les solucions als problemes de l'Àfrica passen per deixar d'atribuir els seus problemes a Déu.

Sempre dic que si ho deixem tot en mans de Déu les coses no canviaran. El desenvolupament també es fa gràcies al treball de l'home. El problema de l'Àfrica no és Déu, sinó la manca de destresa de la població, la capacitat de construir i desenvolupar diferents tècniques. Per tant, la pobresa és conseqüència

de la gent, no de Déu. Per això ens hem de centrar a desenvolupar les destreses dels joves, a formar-los, perquè siguin ells mateixos els que puguin desenvolupar el seu poble i la seva llar.

Ha assolit èxit, fins i tot un reconeixement com a Personatge Africà de l'any 2021. Com afronta la segona part d'aquest partit, el de la seva vida, a Sud-àfrica?

Així com la primera part de la meua vida es va centrar en la supervivència i en la cobertura de les necessitats bàsiques, aquesta segona part la centro en l'Àfrica i en el seu desenvolupament. És molt difícil, però si ho vaig aconseguir en la primera part, crec que també serà possible el somni d'aquesta segona part, això sí, amb l'ajuda de la comunitat internacional i de tantes persones que m'envolten.

www.40diasporlavidabcn.es

40 DÍAS POR LA VIDA.

EL PRINCIPI DE LA FI DE L'AVORTAMENT

Barcelona

Del 22 de febrer al 2 d'abril de 2023

PREGAR
NO ÉS
ASSETJAR

LA TEVA PREGÀRIA SALVA VIDES

Vine 1 hora a pregar!

T'esperem davant de:

- Clínica EMECE
- Clínica DALMASES
- Clínica ARAGÓN

Tria la teva hora entre les 8h i les 20h i apunta-t'hi

Missa inici de campanya

Diumenge 19 de febrer / 19h
Parròquia Mare de Déu
de la Medalla Miraculosa

Missa meitat de campanya

Diumenge 12 de març / 19:15h
Catedral de Barcelona

Missa final de campanya

Dilluns 3 d'abril / 20:15h
Parròquia S. Vicenç de Sarrià

MÉS INFORMACIÓ

✉ barcelona40diasporlavid@gmail.com

☎ 644 66 38 09

🌐 www.40diasporlavidabcn.es

🌐 www.40diasporlavid.online